

DEVRİMCİ EMEK

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!..

DEVRİMCİ
ÖNCÜLÜK



KÜRT HALK HAREKETİ

Koşullar, halkların mücadele birliği ve birleşik devrim için, her zamankinden daha uygundur.

AVRUPA BİRLİĞİ ve TÜRKİYE

AB ile ilişkilerde, Avrupalı emperyalistler daha fazla kâr elde ederken; Türkiye ise bağımlılıkta daha ileri düzeye ulaşacaktır.

LEGALİZM BİR BATAKLIKTIR

Eczane gibi parti kapatılan bir politik ortamda yasalılık, olmayacak hayaller ve projeler peşinde işçi sınıfını uyutmaktır.

Devrimci Emek

Onbeş Günlük Sosyalist Dergi
Yıl:5/Sayı:35 / 15 Kasım 1995

Sahibi: Emek Yayıncılık Adına
Sedat Hayta

Genel Yayın Yönetmeni
K.Önder İL

Yazı İşleri Müdürü
Sedat Hayta

Abone Koşulları

Yurtiçi
6 Aylık 200.000 TL
1 Yıllık 400.000 TL

Yurtdışı
6 Aylık 120 DM.
1 Yıllık 240 DM

Hesap No:
Sedat Hayta
Yapı Kredi Bankası/İSTANBUL
Aksaray Şubesi 0078099-9

Adres
Hobyar Mah.
Cemal Nadir Sk.
H.Fazlıoğlu İşhanı D:63
Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: 0 212 511 09 10

Avrupa Temsilciliği:
Selahattin Karataş
Post Lager 3000 Bern 1 Ann
İSVİÇRE

İsviçre Temsilciliği:
H.Kepenek
Rue Du Lac 15/A
1020 RENENS / LOSANNE
İSVİÇRE

Almanya Temsilciliği:
H.Arslan
Ginster Str. 22 44 225
Dortmund / Almanya

Baskı
Serler Matbaacılık

Genel Dağıtım: YAY-SAT AŞ.

FAŞİST BURJUVA BASIN SUÇ İŞLEMENE DEVAM EDİYOR!..

Dişi terörist bu kez kaçamadı

BAĞÇELER'de Barbaros Lisesi'nin bahçe duvarına yasadığı bir örgüt adına pankart asan biri kız 2 kişi daha sonra ara sokaklara girerek kaçmak istedi. Çevrede operasyonlara başlayan güvenlik kuvvetleri, erkek arkadaşından ayrılarak kaçmayı sürdüren 14 yaşındaki E.Ö.'yu bacağından vurarak yakaladı.

Pankart asana polis kurşunu

Bağcılar'da bir isenin bahçe duvarına bir örgüt adına pankart asan 2 kişiden biri bacağından vurularak yakalandı. Barbaros Lisesi'nin bahçe duvarına yasadığı bir örgüt adına pankart asan biri kız 2 kişi, daha sonra ara sokaklara girerek kaçmak istedi. Çevrede operasyonlara başlayan güvenlik kuvvetleri, erkek arkadaşından ayrılarak kaçmayı sürdüren 14 yaşındaki E.Ö.'yu bacağından vurarak yakaladı.



Pankartçı bacağından vuruldu

Bağcılar'da Barbaros Lisesi'nin bahçe duvarına yasadığı bir örgüt adına pankart asan biri kız 2 kişi, ara sokaklara girerek kaçmak istedi. Polis, erkek arkadaşından ayrılarak kaçmayı sürdüren 14 yaşındaki E.Ö.'yu bacağından vurarak yakaladı. Özel Bağcılar Hastanesi'ne kaldırılan E.Ö.'nün tedavisine başlandı.

Pankartçı kız vurularak yakalandı

Bağcılar'da bulunan Barbaros Lisesi'nin duvarına, "Paralel eğitime hayır" yazılı pankart asıp sloganlar atanak kaçmaya çalışan Devrimci Öğrenci Birliği (DOB) üyesi 5 kişiden 14 yaşındaki Emine Ökten polis tarafından bacağından vurularak yakalandı. Hastaneye kaldırılan genç kız tedavi altına alındı.

Pankartçı kız bacağından vuruldu

İstanbul - Bağcılar'da Barbaros Lisesi'nin bahçe duvarına yasadığı bir örgüt adına pankart asan biri kız 2 kişi, daha sonra ara sokaklara girerek kaçmak istedi. Ancak çevrede operasyon yapan güvenlik kuvvetleri, erkek arkadaşından ayrılarak kaçmayı sürdüren 14 yaşındaki kız bacağından vurularak yakalandı. (aa)

Bağcılar Lisesi pankartçılarına "Paralel eğitime hayır" pankartı asan 5 kişiden 14 yaşındaki E.Ö. polis tarafından vurularak yakalandı.

Pankart asarken vuruldu

Bağcılar'da Barbaros Lisesi'nin bahçe duvarına yasadığı bir örgüt adına pankart asan biri kız 2 kişi, kaçmak istedi. Çevrede operasyonlara başlayan güvenlik kuvvetleri, erkek arkadaşından ayrılarak kaçmayı sürdüren 14 yaşındaki E.Ö.'yu bacağından vurarak yakaladı.

Olayla ilgili haber ve açıklamalar Sayfa 16-17'de

OKUYUCU AĞINI GENİŞLETME KAMPANYASINA KATIL! ABONE OL ABONE YAP

Not: Dergimize halen abone olan okurlarımızın abonelik süreleri dolmuştur. Yeni abonelik başvurularını bekliyoruz.

SINIF VE HALK HAREKETİNDE DEVRİMCİ ÖNCÜLÜK

Sınıflar savaşında ve halk hareketlerinde mücadelenin hangi aşamasında olduğumuzu bilmek, dönemin en can alıcı sorunudur. Mücadelenin geldiği aşamayı saptamada öznel niyetler değil, nesnel toplumsal durum temel alınmalıdır. Ekonomik-toplumsal ve politik koşulların ana karakteri nedir? Soruya verilecek doğru yanıt, mücadelenin geldiği aşamayı bilmede kilit rolü oynayacaktır. Bu, aynı zamanda Marksist-Leninist öğretinin bize öğrettiği, somut koşulları anlamaya yöntemidir.

Türkiye'nin tekeli kapitalist düzeni uzun dönemdir, ekonomik-toplumsal ve politik bunalım içindedir. Bu bunalım öyle geçici, yüzeysel, sınırlı bir bunalım değildir. Kapitalizmin bunalımının ana karakteri devrimci bunalım, Türkiye'deki tüm ulusları, ulusal toplulukları; sınıfları ve halk kitlelerini derinden etkileyen; onları iradeleri dışında sürükleyip götüren özelliklere sahiptir. Toplum dokularına kadar sarsan devrimci bunalım, sınıflar arasında varolan uzlaşmaz çelişkileri harekete geçirerek, keskinleşmesine yol açtı. Sınıflar ayrımı büyüdü, karşıt sınıflar arasındaki çatışmalar yoğunlaştı. Bizdeki bunalım köklüdür, çelişkiler de öyle. Bu anlamda çelişkilerin çözümü de devrim yoluyla olacaktır.

Türkiye'deki devrimci bunalım, çelişkiler ve çatışmalar öyle hükümetlerin giderebileceği düzeyde ve nitelikte değildir. Hükümetlerin ekonomiyeye ve olaylara her müdahalesi, bunalımın ve çatışmaların derinleşmesinden başka sonuçlara yol açmadı. Ekonomik-toplumsal bunalımın, politik boyutlarının olması; politik bunalım ile iç içe geçmesi artık sık sık tekrarlanan "hükümet bunalımlarına" da yol açıyor. Hükümet bunalımları ve politik bunalımın diğer gelişmeleri, zaten varolan ekonomik-toplumsal bunalıma yeni boyutlar getiriyor.

Cumhuriyet tarihinin en geniş yelpazeli ve "çok partili" koalisyon hükümetlerinin varlığı, bunalımı önlemek, en azından hafifletmek bir yana, eskiye göre şiddetlenmesinden başka bir işe yaramadı. Son hükümet bunalımları gösteriyor ki, ekonomik-toplumsal ve politik bunalım artık beraberinde tam bir toplumsal kaos getirmiştir. Bunalımın politik cephesi, eskiye göre çok çatışmalı ve keskin durumdadır. Politik bunalım, ekonomik-toplumsal bunalıma göre öne geçti.

Tekelci sermaye güçlerinin, militarist-faşist devlet kuvvetleri ve sivil gerici-faşist kitlelerle birlikte iç savaşa girişmesinin esas nedeni, devrimci kriz koşullarında; proletarya ve halk hareketinin yükseliş ortamında, başka biçimde varlığını sürdürememesidir. Sermaye sınıfı, baskıları artırmadan varlığını koruyamaz. İşçi sınıfı ve halk hareketleri gerçekten sermaye sınıfını ve ayrıcalıklarını tehdit ediyor. Sermayenin, emekçi kitlelerinin devrimci tehdidinden kurtulma yöntemi, karşı-devrimci faşist şiddeti en üst düzeye çıkarmaktır. Burjuvazi geleceğini terör, işkence, cezaevleri, kitle katliamı, yasaklar ve ulusal baskının devamına bağlıyor. Bunun için hiç kimse, bundan sonra devletin tavrında en ufak bir "yumuşama" beklemesin. Devlet ve burjuva toplum yalnızca şiddete yönelecek; şiddete dayanacak; şiddeti amaç haline getirecektir.

Sınıflar mücadelesi bu ortamda gelişti. Kapitalizmin baskı ve sömürü koşulları emekçi sınıfları aktif kavgaya itti. Kitleler kısa süre içinde zincirlerinden boşandı. Mücadele en barışçı, basit biçimlerle başladı, süreç içinde karmaşık ve şiddetli biçimlere büründü. Uzun bir dönemdir milyonlarca emekçi mücadele içinde ve hareket halindedir. Milyonların hareketi gelişerek gerçek anlamda bir halk hareketi niteliğini kazandı. Sınıf ve halk

hareketi çeşitli mücadele aşamalarından geçerek bugün yeni bir aşamaya ulaştı. Yeni aşamanın temel özelliği silahlı mücadelenin geliştirilmesi, devrimci halk ayaklanmasının hazırlanması, devrimin örgütlenmesi ve iktidarın hedeflenmesidir.

Yeni aşamanın başka bir özelliği, Kürt halk hareketinin, Türkiye halklarıyla devrimi birlikte örgütlenme zorunluluğu ile yüz yüze gelmesidir. Kürt halkı kendi gücü ve dinamizmi ile çetin bir savaş sürdürerek artık tayin edici savaş verme noktasına geldi. Bu noktada, zafer ancak iki halkın ve diğer halkların birleşik mücadelesi ile kazanılacaktır. Mücadelenin mantığı Kürt kurtuluş hareketini ortak mücadeleye daha fazla zorluyor. Bu durumda örülmesi gereken birleşik devrimci önderliktir. İki ülkenin devrimci güçleri, birleşik devrimci önderlik etrafında birleştirilmeli ve harekete geçirilmelidir. Kürt halkının kazanması, Türkiye emekçi halklarıyla sıkı ve militan ittifaka girmesiyle; Türkiye halklarının kurtuluşu ise Kürt halkının en aktif biçimde desteklenmesi ile sağlanacaktır. Türkiye emekçi halklarının devrimci atılımı içine girmesi, birleşik hareketi örgütlemek için gereken gücü sağlıyor. Tam da bu aşamada, Kürt ve Türk halklarının mücadelesinin birliği, devrimin ve zaferin ön koşulu olacaktır.

İşçi sınıfı ve halk kitleleri, devrimci sınıf partisinin öncülüğü olmadan zafere ulaşamazlar. Kitleler, ortamın ve koşulların etkisi ile kendiliğinden ayaklanıp, burjuva iktidarı sarsabilirler; ne var ki; komünist önderlik olmadan devrim zafere ulaşamaz. Devrimin zafere ulaşması demek; iktidarın ele geçirilmesi, işçi sınıfı ve emekçilerin egemenliğinin gerçekleşmesi demektir. Devrimde zafer ise, işçi sınıfının önderliğine bağlıdır. Sınıfsal önderlik kendiliğinden oluşmaz, bilinçli, programlı, örgütlü olmayı gerektirir.

İçinde bulunduğumuz aşama aynı zamanda, sınıf ve halk hareketine öncülük etme aşamasıdır. Bu aşamaya gelmek için öncelikle devrimci-komünist bir programa sahip olmak zorunluluktur. Devrimci programa sahip olmayan bir sınıf iktidara yürütemez.

Ezilenlere önderlik edecek olan bir sınıf, onların kurtuluşunu gösterecek bir program olmadan, öncülük görevini yerine getiremez. Devrimci programı yaşama geçirecek olan Leninist tipte partidir. Marksist-Leninist öğretiyi temel alan, proletaryanın devrimci sınıf partisi olan Leninist parti bir devrim partisidir. Devrimci sınıf partisi de devrimci politikalar ve devrimci mücadele aracılığıyla amacına ulaşabilir. O halde gerçek bir öncülük durumuna gelmek için partinin bu süreci geçirmesi gerekiyor. Leninist tipte bir parti olan TKEP/L bu özelliklere sahiptir. Geldiği aşama, sınıf ve halk hareketine öncülük aşamasıdır. Devrimin başarısı, mücadelenin geleceği bu aşamada devrimci görevlerini yerine getirmesine bağlı olacaktır. Her leninist militan, bu bilinçle hareket etmelidir.

Parti'nin görevlerini yerine getirmesi, karşı karşıya olduğu sınavdan başarı ile çıkması için, militan düzey yükseltilmeli; her yönden güçlendirilmelidir. Parti'nin güçlendirilmesinde esas olarak anlaşılması gereken, niteliksel güçlenmedir. Devrimci teori ve devrimci politikalarla donanmış bir parti, militan mücadele düzeyini yükselterek emekçi kitlelere öncülük edebilir. Ancak böylesi bir parti sınıf savaşının bütün cephelerinde savaşır ve kazanır.

SİLAHLI MÜCADELEYİ GELİŞTİRMEK

Devrimci sınıfın, kapitalist düzene yönelttiği eleştiri silahının, silahlı eleştiriye dönüşmesinden bu yana, silahlı eylemlere girişmek; silahlı eylemlere dayanarak gerilla örgütü yaratmak; gerilla örgütlenmesine dayanarak silahlı eylemleri geliştirmek dönemin ana devrimci görevi oldu. Sınıf ve halk hareketine önderlik etmek ve ayaklanma ile devrimi örgütlenme aş-

masında silahlı eylemleri yükseltmek belirleyicidir. Öncünün silahlanması yanında, emekçi kitlelerinin genel silahlanması; bu amaçla gerilla birliklerinin güçlendirilmesi; silah miktarının artırılması; fabrika, semt ve köylerde, aynı zamanda okullarda devrimci silahlı milislerin oluşturulması yeni aşamayı başarı ile geçmenin şartıdır. Sermayenin artan saldırıları, silahlanma zorunluluğunu her geçen gün biraz daha dayatıyor. Sınıf mücadelesinde, iç savaş ortamında silahlanmanın önemini kavrayamayan bir sınıf, bunun bedelini çok pahalıya öder. Tekelci güçler, iç savaşı kazan-



mak için modern bir militarist devlet yanında, toplumun belli bir kesimini de militarize etmişken; silahlanmak bedeli ağır ödenecek olan ihanettir.

Ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesinde silahlanmanın önemini en iyi anlayan Kürt halkıdır. Kürt halkı, bugüne kadar, TC'nin silaha dayanan ulusal baskısı altında çetin bir dönem geçirdi. Kürt halkına silaha sarılmanın kurtuluş mücadelesinde ne kadar önemli olduğunu öğreten, ilhakçı TC oldu. Ekonomik ilhakının yanında, askeri bakımdan işgal durumunda olmak; Kürt halkında, bu işgale karşı, silahlı mücadelenin zorunlu olduğu düşüncesini yarattı. İlimli ve barışçı hiçbir yol sonuç vermedi; silahlı mücadele aynı zamanda diğer yolların so-

nuşuz kalmasının sonucu olmuştur. Kürt halkı eğer, gücünü ve amaçlarını herkese kabul ettirdiyse, bunu, silaha sarıldığı için yapmıştır. Kürt halkının ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesi, çeşitli gelişme aşamalarından geçtikten sonra, artık genel silahlı halk ayaklanması aşamasına geldi. Bu aşamada Türk ve tüm ulusal topluluk halklarının birleşik silahlı ayaklanması devreye girmelidir. Türk ve Kürt devrimcileri bunun için mücadele vermelidir.

Önümüzdeki ilk görev devleti yıkmak, parçalamaktır. Burjuva toplumu dinamitleyip havaya uçurmadan,

yeni bir toplum kurulamaz. İşte devrimci zor bu yeni toplumun ebesidir; devrimin kaldıracıdır. İşçi sınıfı ve halk kitleleri silahlı devrimci otoriteye dayanmadan, ele geçirdikleri iktidarı devam ettiremezler. Zora dayanan devrimi temel alan TKEP/LLENİNİST Programı, Devrimci Zor'un iktidar mücadelesindeki rolünü şöyle açıklıyor:

"Zora dayanan devrimle kurulan devrimci iktidar, devrimci yöntemlerle çalışır.

İşçi sınıfı ve emekçilerin iktidarı olan Demokratik Halk İktidarı, devrimci bir iktidar olarak ancak Zor'a dayalı bir devrimle kurulabilir; devrimci iktidar, iktidardan uzaklaştırılan ancak yok olmayan düşmanlarını ancak zora dayanan eylemlerle, yani en otoriter araçları kullanarak etkisiz duruma getirebilir. Silahlı mücadeleyi geliştirmenin, devrimdeki büyük rolünü göz önünde bulunduran her işçi sınıfı militanı, silahlanmaya gereken önemi vermelidir.

İLKELİ, HEDEFLİ BİRLİK

Devrimin başarısı için savaşan TKEP/LLENİNİST, bu başarının ger-

çek olması için gerçek devrimci güçlerin birliğine de büyük önem veriyor. Türkiye ve Kürdistan halklarının kuruluşu mücadelesinde güçlü bir adım olan TKEP/LENİNİST I. Kongresi "birlik" konusunun önemine değinmiştir.

"Devrimin başarısı için gerçek devrimci güçlerin birleştirilmesi temel önemde olan bir sorundur."

Leninistler, devrimin başarıya ulaşmasının koşulu olan gerçek devrimci güçleri birleştirmek için ilkeli ve hedefli bir politika izliyor. Bugüne kadar her "birlik" içinde yer almadık. Oluşturulan "birliklerin" büyük bölümü "devrimci birlik" olmaktan uzaktı. Çünkü hem reformistlerle oluşturuldu ve hem de bunun sonucu olarak devrimi ve iktidarı hedeflemedi. Devrimi ve iktidarı hedeflemeyen her hangi bir "birlik" içinde olmayacağız. Böylesi "birlikler" dönemin gerisinde kalmaya mahkumdurlar. Devrimci olarak kabul ettiğimiz güçlere gelince, TKEP/LENİNİST Kongresi bu güçleri "sol devrimci güçler" olarak nitelendirdi. "Sol" konumlarına rağmen, devrimci özellikler gösterdikleri, marksizm-leninizmle aralarında "Çin seddi" olmadığı için; Leninistler, bu güçlerle bir "güçbirliği" oluşturmayı kendine görev bildi. Pratikte, bu amaçla atılan adımlar çok cılız olmakla birlikte, politikasının ne olduğu herkes tarafından anlaşılmıştır. Pek çok temel konuda görüş farklılıkları olan sol güçlerle güçbirliği yapmak zorlu ve uzun süreli bir maratondur. Israrlı ve girişimci olmak gerekiyor. Bizimle güçbirliğine gelmek isteyenlerin attığı bir adıma karşılık iki adım atacağımızı herkes bilmelidir. Çünkü, Leninist Parti devrimi ve iktidarı hedeflemiştir.

Birlik konusundaki politikamız Kürdistan için de geçerlidir. Öncelikle, bir kere daha açıklayalım: TKEP/LENİNİST Kürt-Türk ve tüm ulusların proleter sınıflarının öncü partisidir. Ekonomik, toplumsal nedenler ve proleter enternasyonalist ilkeler nedeniyle tüm ulus ve ulusal topluluk proleterlerinin en sıkı ve merkezi birliğinden yanayız. İki ülke proletaryasının en sıkı partisel birliği

Kürdistan proletaryasının bir komünist parti biçiminde örgütlenmesini dışlamaz; tersine toplumsal ve tarihsel gerçekler böyle bir örgütlenmeyi zorunlu hale getirir. Bu konuda da Lenin'in kendi elleriyle örgütlediği Bolşevik Partisi'nin ilkelerini esas alıyoruz. Bolşevik Parti ilkelerini esas almak, bu konudaki tüm görüşlerimizi açıklar.

Kürdistan'da uzun süredir silahlı mücadele veren; bunun sonucu Kürdistan'da bir olgu ve güç olan UKM'ni ortak bir mücadeleye çekmek için öneride bulunuyoruz. UKM daha çok reformistlerle ya da etkisiz güçlerle yürümeyi tercih etti. Bu konudaki eleştirilerimizi daha önce yazdık, söyledik, biliniyor. Herkesten farklı olarak, UKM konusunda her zaman ilkeli yaklaşım içinde olduk. Hem eleştirilerimizi sürdürdük; hem de devrimci konumda kaldığı sürece, güçbirliği için çaba harcadık. İlkeli politikamızı bundan sonra da sürdüreceğiz. Türkiye'deki devrimci güçler "sol devrimci" konumda iken; Kürdistan'daki devrimci güçler ise "ulusal-devrimci" konumdalar. Bu hareketlerin devrimci konumda olmaları ve kalmaları durumunda; onlara yönelik "güçbirliği"nde ısrar edeceğiz.

Leninistler, "gerçek devrimci güçler"den söz ederken; hiç bir zaman, devrimci güçleri yalnızca "örgütlerle" sınırlı tutmadı; "örgütlerin" dışında geniş halk kitlelerinden söz etti. Devrimin politik ve toplumsal ordusu hiçbir zaman "örgütlerle" sınırlı olamaz. Örgütlü güçlerin birliği, geniş kitleleri mücadeleye çekmede motor rolü oynarlar. Motor ancak gövde varsa işe yarar. Kitlelere dayanmayan; kitleleri harekete geçirmeyen bir birlik kısırlaşmaya mahkumdur. Leninistler bir taraftan örgütlü güçlerin birliği için mücadele verirken, aynı zamanda en geniş kitleleri de devrime çekmek için militan bir mücadele yürütürler. Güçbirliği, Partiyi güçlendirir; güçlü bir Leninist Parti de güçbirliğinin güvencesi ve motoru olur. TKEP/LENİNİST Kongresi'nin doğru olarak belirlediği gibi:

"Bu çerçevede, devrimci hareketin birliğini sağlamanın yolu da partimizin bağımsız mücade-

lesinden ve örgütsel bakımdan güçlendirilmesinden geçmektedir."

TKEP/LENİNİST, Kongresi'nin bu konuda aldığı kararları yaşama geçirmek için bundan sonra da ısrarlı olacaktır.

İLLEGAL ÖRGÜTLENMENİN ÖNEMİ ARTMIŞTIR

Sınıf mücadelesinin tüm dönemleri ve aşamaları için zorunlu olan proletaryanın devrimci sınıf partisinin devrimci önemi, devrimci durum ve açık çatışma ortamında olağanüstü hale gelir. Böyle bir partinin illegal temellerde örgütlenmesi gerektiği açıktır. Emekçi sınıflar, ancak illegal temellerde örgütlenerek devrime hazırlanabilir. Bu temel gerçeği göz ardı edenler var. 12 Eylül'den sonra iyice yaygınlık kazanan sosyal-reformizm; döneme ters biçimde, tüm enerjisini, gücünü ve yeteneğini legal örgütlenmeye ve parlamenterizme yatırmış durumdadır. Onların geri döndürülemez hedefi budur. Son dönemlerde çeşitli isimler altında yeni yeni legal "sosyalist" partiler kurulma aşamasına gelindiğine dair açıklamalar yapılıyor. Burjuva parlamentarizmiyle buluşma anlamına gelen bu girişimlerin proletaryanın devrimci sınıf partileriyle hiç bir ilgisi olamaz. Legalist-parlamenterist örgütlenme, olsa olsa, proletaryanın devrimci sınıf örgütlenmesine karşı oluşturulur. Legalizme yönelenler, her ne kadar kendilerini, öncekilerden "farklı" gösterebilirler; legalizm-parlamenterizm hepsinin esas yöntemidir. Güçlerini, söyledikleri gibi, emekçilerden değil, yasallıktan, yasaların icazetinden alırlar. Reformistleri legalizm besleyecektir.

Devrimci sınıf partisi, illegal temellerde örgütlenir. Legal olanakları da sonuna kadar kullanır. Ayaklanmaya hazırlanma, gerilla mücadelesini geliştirme, silahlanma, silahlı halk milislerini örgütleme vb. tüm bu çalışmalar illegal örgütlenmeyi zorunlu görür. İşçiler emekçiler, gençlik, devrimci köylü, illegal örgütlenmenin temel önemini kavramalıdır.

Uğur GÜNDÜZ

KÜRT HALK HAREKETİ

Türkiye Cumhuriyeti, tarihinin en bunalımlı, çatışmalı, kaosu ve zor dönemini yaşadığı halde; görünüm olarak en güçlü ve rahat dönemini yaşıyormuş gibi davranıyor. Her şeyin yolunda gittiğini göstermek, "şıpka geçidinde her şey yolunda" diyebilmek için özel bir çaba içine giriliyor. Halbuki, daha önceleri, devlet sisteminin işlediğini göstermek için bu kadar çaba harcanmazdı. Görüntüye, biçime verilen bunca ağırlık, aslında Türkiye Cumhuriyetinin durumunun iyi olmadığını gösteriyor. Parlamento sanki eski dönemlerini yaşıyormuşçasına, toplanıyor, yasalar çıkartıyor; hatta normal dönemlerdeki gibi seçi-

me gitmeyi bile kararlaştırıyor. Ancak, tüm bunların görüntü olduğunu, suni olarak düzenlenmiş bir tiyatro sahnesi olduğunu bilmek için yüksek bir politik bilince sahip olmak gerekmiyor. Günlük olaylara bakan; gözlerinin önünde olup-bitenleri gözlemleyen herkes, devletin duru-

munun kötü olduğunu; egemenlik sisteminin ayaklarının altındaki toprağın çoktan kaydığını kavrayacaktır.

15 Ekim'de yüzbinlerce işçi sokaklara çıktığında, sermaye ve devlet aynı aydınlatıcı tavırla "işlerin yolunda gittiği" ya da "devletin işin başında olduğunu" söyleyerek güçlü olduğunu göstermeye çalışıyordu. 15 Ekim'de işçi sınıfı, devlet kuvvetleriyle Ankara yolu boyunca çatışıp, hükümet kuvvetlerini geriletmişti; devlet, duruma hakim olduğunu söylüyordu. Oysaki 15 Ekim'de iktidarın dişleri korkudan birbirine vuruyordu. Öyle ki daha işçilerimiz yola çıkmadan bütün ordu ve polis birliklerinde izinleri kaldırıp "teyakkuz durumuna" ge-

çirdi. Tekelci kurmaylar gelişmeleri dakika dakika izliyor, talimat üzerine talimat veriyorlardı. Burjuva medyası ve basın organları da, emekçi sınıfı korkutmak ve devleti olduğundan güçlü göstermek için sürekli yayın yapıyorlardı. Böylece sistemin kurmayları görüntüde hiç bir şey olmadığını, bir iki küçük olay dışında durumun sakin olduğunu gösterirken; pratikte ise lafta küçümsediği "iç düşmanını" asıl olarak ciddiye almış ve hazırlıklarını ona göre yapmıştı. Burjuva güçlerin söylediklerine değil de, pratikte yaptıklarına bakılırsa gerçek durumu anlamak mümkündür. Pratikte yapılan hazırlıklara bakılır-



sa, sermaye ve devletin, güçlü bir "iç düşmanla" yüz yüze gelerek, bütün gücünü harekete geçirdiği; durumunu devam ettirmek için saldırganlığı iyice tırmandırdığı görülür. Pratikte işler başka türlü yürüyor.

Türkiye Cumhuriyetinin, yalana, demagojiye en çok başvurduğu konu, Kürdistan'daki durum ve mücadele ile ilgili olanıdır. Kürt gerillaları 84'te "İlk Kurşun"u sıktığı zaman, Türk egemenleri, eylemi küçümsemek için "bir kaç eşkıyanın işi" yönünde demeç verirken; aynı egemenler pratikte ise, büyük bir ordu birliği ile harekete geçiyordu. Aynı taktik daha sonra da devam ettirildi. Kürdistan'daki silahlı gerilla mücadelesinin geli-

şerek bir halk hareketi düzeyine geldiği günümüzde de, burjuvazinin taktiği değişmedi. Kitlelere seslenirken, Kürt gerillalarının gücünü küçük gösteriyor, pratikte ise, başka türlü davranıp, Türkiye'deki ordu birliklerinin büyük bir bölümünü daha Kürdistan'a gönderiyor. Devletin üst düzey yöneticilerinin taktiğini en sık kullanan Bölge Valisi olmuştur. Bölge Valisi, verdiği demeçlerde Gerillaların çok zayıf olduklarını, onların da sonunun geldiğini söylerken; demecini bitirir bitirmez çatışmayı yönetmek için iş başı yapıyordu. Devlet, Kürdistan'ın bazı bölgelerinde düzenlediği "korucu törenleri ve resmi törenler-

le" güçlü olduğunu gösterirken; aynı zamanda Kürdistan ve Türkiye'nin pek çok alanında askerlerin cenaze törenlerini düzenliyordu. Bu çelişkili durum öyle devam ettirildi ki, artık kitleler, devlet ne zaman işlerin yolunda gitti-

ği yönünde açıklama yapsa, tersini düşünüyor, aslında devletin durumunun iyi olmadığını düşünmeye başlıyor. Kürt Halk Hareketinin üstü ne örtülebilir, ne de önünde durulabilir. Kürt Halk Hareketi pratikte böyle yürüyor.

Kürdistan'da kurtuluş mücadelesi halk hareketi özelliğindedir; ya da başka bir anlatımla söyleyelim, Kürt halkı ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesi yürütüyor. Aynı halk bir süre öncesine kadar köleler topluluğuydu. Kürtler ne zamanki silaha sarıldılar, direndiler, ayaklandılar; işte o zaman "halk" oldular Mesele sosyolojik olarak kültürel olarak halk olmak değildir. Mesele, özgür olmak için ayağa

kalkmaktadır. Mesele tarihin akışı yönünde davranmaktadır, devrimci olmaktadır. Kürtler artık tarihe akış veren bir "halktır". Her şey bunun arkasından geldi. Ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesi yalnızca silahlı mücadele cephesinde değil, bütün cephelerde veriliyor. Silahlanmış örgütlenmiş, ayağa kalkmış, direngen, mücadeleciler bir halk; işte bu halk yenilmez bir halktır. Düşman ne kadar saldırgan, baskıcı olursa olsun; örgütlü ve silahlı bir halk yenilmez. Tarih yalnızca zaferlerle dolu değildir; yenilgiler de zaferler kadar tarihin gerçekleridir. Kürt halkı bu güne kadar defalarca isyan etti, ayaklandı, silaha sarıldı ama her defasında yenildi. Kürt halkı bundan sonra da yenilgi alabilir. Ancak, bu, geçici olacak; ders çıkarılırsa, zafer kadar etki yaratacaktır. Biz, örgütlü ve silahlı bir halk yenilmez derken, mücadelenin sonunda kazanacak ve zafere ulaşacak olanın halk olduğunu söylüyoruz. Tarihin akışı yönünde mücadele veren bir halk yenilmez, muzaffer olur.

Kürdistan'daki devrimci halk hareketi, devrimci zorun ve silahlı mücadelenin çocuğu olarak doğdu. Silahlı mücadele Kürt halkı için, yalnızca, TC'nin egemenliğine son vermenin araç ve yöntemi değil; aynı zamanda, Kürtlerin ulusal-sınıfsal kurtuluş yolunda yürüten bir "halk" olmasının yegâne yoludur. Kürt halk hareketleri, eğer her seferinde kendi küllerinden yeniden doğduysa; bunun ana etkeni Kürt halkının silaha dayanan ayaklanmalarıdır. Ama artık Kürt halkının, küllerinden yeniden doğmasına gerek yoktur; çünkü aldığı yenilgiler, yenilgilerden çıkardığı dersler, kazanması, egemen ve özgür bir ulus olarak doğması için yeterlidir. Bütün mesele kurtuluş mücadelesini devrimci temellerde götürmektir; kurtuluşun yalnızca devrimle sağlanabileceğini bilmektir.

Kürdistan yalnızca bölgenin en hareketli, şiddetli savaşının olduğu bir ülke değil, aynı zamanda dünyanın da en sıcak bölgelerinden biridir. Onbinlerce ölü, yüzbinlerce yaralı, mil-

yonlarca evsiz-topraksız kalmış insanı ile Kürdistan sıcak, gerçekten çok sıcak bir bölgedir. Durumun iyice şiddetli hale geleceği kesindir. TC, ilhakçı konumunu sürdürmek için, Kürdistan'daki ordu-polis gücünü sürekli artırıyor, silahlanmayı en üst düzeye çıkartıyor; buna karşılık Kürt halkı ve gerilla hareketi de silahlanmasını artırıyor. Her iki tarafın daha fazla silahlanması, mücadelenin daha da şiddetlenmesi; şiddetli mücadelenin yeni alanlara doğru gelişmesi, zaten çok hareketli olan nüfusu, bir yerden bir yere kovalayan fırtına rolü oynayacaktır. Son on yıl içinde, yalnızca savaş ve zorla göç ettirme sonucu 3 milyon

Kürt halkı, kendi gücü ve mücadelesiyle ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesinde yükselebileceği en üst noktaya ulaştı; bu noktadan sonra Türkiye devrimci sınıf ve halk hareketiyle birleşik davranmak; devrimi birleşik mücadele temelinde örgütlemek gereklidir.

Kürt kendi topraklarını terk etmek zorunda kaldı. Kürdistan'da olan göç, son yılların en büyük uluslararası kitle göçüdür. Büyük göç olayı bile tek başına, bölgede ne denli bir şiddetin var olduğunu gösteriyor.

Türkiye, Kürdistan'da, ABD'nin Amerika'da Kızılderililere uyguladığı soykırım politikasına benzer bir politika izliyor. ABD Kızılderililere karşı "zamana yayılmış soykırım" politikası izledi. Hedeflenen zaman içinde, Kızılderili uluslar, çeşitli biçim ve yöntemlerle yok edileceklerdi. Önce silah zoruyla ve tarihin en büyük vahşetini uygulayarak, Kızılderili halk, kitlesel olarak katledildi. Direnenler ise uzun süre içinde yok edilecekti. Bunun için de, zorla topraklarından uzaklaştırılanları, en verimsiz, kötü koşulları olan bölgelere yerleştirdiler. ABD "Rezerv Bölgeler" dedikleri bölgelerde yaşamak zorunda bıraktı-

ğı Kızılderilileri açlık, hastalık vb. yolla soykırıma uğrattı. Uzlaşma yanlısı olanlar ise ABD'nin iç bölgelerinde eritilerek yok edildi. Böylece Kızılderili uluslar, uzun süreli politikalarla soykırıma uğradılar. 500 yıl süren savaşlar, kıyımlar, hastalıklar sonucu kıtada "100 Milyon" insan yok edildi. Türkiye'nin Kürdistan'da uyguladığı "toplama kampları" politikası, ABD'nin "Rezerv Bölgeler" politikasına benziyor. Bir süre önce Ecevit'in önerdiği "Köykentler" projesi de ABD'nin söz konusu politikası ile çakışıyordu. Bu politikaya göre, kırsal alanlarda dağınmış olan ve kontrol edilemeyen Kürtler belli bölgelerde (Rezerv Bölgelerde) toplanacak; devlet bir araya toplanan halkı, baskı altına alacak ve onları sistemli olarak "Türk-leştirilecek" böylece, bir halk bu yolla yok edilecek. Türkiye'nin iç bölgelerine göç ettirilen Kürtler de eritilme yoluyla, ortadan kaldırılacaktır. Görüldüğü gibi, Türkiye, Kürtleri, tarihin uzun bir döneminden beri, sistematik yollarla; çeşitli biçimlerde soykırıma uğratmıştır.

Kızılderililere uygulanan soykırım yöntemleri, Türkiye Cumhuriyeti tarafından Kürtlere uygulanıyor. Ne var ki, Kürt halkı, Kızılderili ulusların akıbetine uğramayacaktır. Çünkü, Kürt Halkı, ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesinde örgütlü ve silahlı durumdadır; toplumun en geniş kesimlerini harekete geçirmiştir.

ULUSAL-SINIFSAK KURTULUŞ BİR DEVRİM SORUNUDUR

Kürt Halkı direngen mücadele örneği ortaya koydu. Kendi atıl olan devrim dinamiklerini harekete geçirmekle kalmayıp; uzun süreli mücadelesi ile Türkiye devrim mücadelesine de bir itilim verdi. Kürdistan devrimi, kendi sınırları içinde kalmadı, kalamazdı. Türkiye ile Türkiye tarafından ilhak edilen Kuzey Kürdistan'ın ekonomik, toplumsal ilişkileri nedeniyle; Kürdistan devrimi, sınırlarını aşmış, Türkiye'ye doğru genişledi. Nesnel olan tek bir devrimci süreci; devrimin dinamikleri ya da öznel güçleri



bakımından da birbiriyle buluştu. Her hangi bir şoven ve milliyetçi politika bunun önüne geçemezdi. Kürt halkı, kendi gücü ve mücadelesiyle ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesinde yükselbileceği en üst noktaya ulaştı; bu noktadan sonra Türkiye devrimci sınıf ve halk hareketiyle birleşik davranmak; devrimi birleşik mücadele temelinde örgütlemek gereklidir. Bu ekonomik-toplumsal koşulların dayatması olduğu gibi; birleşik mücadelenin de mantığı gereğidir. Kürt Halk Hareketinin bir önemli özelliği de, kurtuluş kavgasını Türkiye halklarıyla ortak verme zorunluluğuyla yüz yüze gelmesidir. Mücadele birliğinin sağlanması; birleşik-merkezi devrimci önderliğin örülmesi, bundan sonraki süreçte mücadelenin yönünü tayin edici olacaktır.

Türkiye'nin şoven, ilhakçı tekelci kapitalist düzeni ve faşist devleti, Kürt halkının kurtuluşunun önünde-

Kürt Halk hareketinin bir önemli özelliği de, kurtuluş kavgasını Türkiye halklarıyla ortak verme zorunluluğuyla yüz yüze gelmesidir. Mücadele birliğinin sağlanması; birleşik-merkezi devrimci önderliğin örülmesi, bundan sonraki süreçte mücadelenin yönünü tayin edici olacaktır.

ki esas engeldir. Tekelci kapitalist düzen, politik üst yapı kurumlarıyla birlikte Türkiye halklarının da kurtuluşu önünde esas engeldir. Bu engeli yenmek, Kürt halkının, Türk halkının ve tüm halkların ortak sorunudur. Kürt halkının, özgürlük mücadelesi yükseldikçe; Türkiye halklarının toplumsal kurtuluş mücadelesi ivme kazanacaktır; ortak düşman ağır darbe yiyecektir. Türkiye halklarının devrim mücadelesi yükseldikçe; Kürt halkının kurtuluş mücadelesi hızlanacak; aynı biçimde tekelci kapitalist düzen büyük darbe yiyecektir. Halkların mücadelesi nesnel olarak aynı ve ortak düşmana yönelecektir. Burada artık nesnel durumu aşmalıyız. Devrim güçlerini de bir araya getirip, birleşik devrim yoluyla tekelci kapitalist egemenliği yerle bir etmeliyiz. Maddi koşullar bunun için yeterince olgundur.

Kürt halkının vazgeçilmez hedefi olan ulusal-sınıfsal kurtuluşun yalnızca ulusal kurtuluş yönünü ele alam. Ulusal kurtuluş, yani Ulusal kendi kaderini tayin hakkını politik anlamıyla ele alam, bu anlamda UKKTH bir devrim sorunudur. Kaldı ki, Kürt halkı amacını, ulusal kurtuluş ile sınırlamıyor. Kürt halkı aynı zamanda sınıfsal kurtuluşu da hedeflemiştir. Zaten kapitalist toplum zeminleri üzerinde yürüyen ulusal kurtuluş, klasik anlamda "salt bir ulusal kurtuluş" olmaktan çıkmış; sınıfsal kurtuluş ile iç içe geçerek ulusal-toplumsal kurtuluş bütünlüğü kazanmıştır. Ulusal-

toplumsal kurtuluş ise doğası gereği bir devrim sorunudur. Bu anlamda Kürdistan'da bugüne kadar ileri sürülen reformist görüşler ayakta kalamadı; "barışın sağlanması" vb. hangi adla ortaya çıkarsa çıksın; devrimden uzaklaşan her görüş zamanla çözülmeye ve dağılmaya mahkumdur. UKKTH da; ulusal-sınıfsal kurtuluş hedefi de yalnızca devrimle anlam kazanır.

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da devrim, iki farklı devrim olmayacaktır. Demokratik Halk devrimi her iki ülkede geçerlidir. Kürt ulusunun, ulusal sorunundan ötürü, devrim burada ulusal, özgül biçimler almakla birlikte, yine de aynı devrim özelliğinde olacaktır. Türkiye için "sosyalist devrim", Kürdistan için "Demokratik Halk Devrimi" söz konusu değildir. Devrim sürecinin her iki ülkede, tek bir devrim süreci biçimini alması; ekonomik-toplumsal ve politik nedenlerle devrimi de, birleşik hale getirmiştir. Ortak devrim stratejisi, Kürt ulusunun ulusal kaderini tayin hakkını kesinlikle içerecektir. Kürdistan devriminin ayırt edici "ulusal özellikleri" belirgin olarak kendini gösteriyor. Bu özellikleri kabul etmeyen, yani Kürt ulusunun özgürlüğü için mücadele etmeyen bir devrimin başarı şansı yoktur.

Leninistler, bugüne kadar, Kürt ve Türk halklarının ve tüm halkların mücadele birliğinin sağlanması; birleşik devrimin örgütlenmesi için; bunun önünde esas engel olarak gördüğü şovenizme ve sosyal-şovenizme karşı ilkeli ve kararlı bir mücadele vermiştir. Şovenizme ve sosyal-şovenizme karşı mücadele etmekle kalmadık; halkların mücadele birliği için pratikte de eylemci-militan bir çizgi izledik. Leninistler, ezilen ulus gerçeği ve UKKTH konusunda ilkeli, devrimci militan mücadele çizgisini sürdürülecektir. Koşullar, halkların mücadele birliği ve birleşik devrim mücadelesi için her zamankinden daha uygundur.

Özgür ZORLU

AVRUPA BİRLİĞİ ve TÜRKİYE

Türkiye, Avrupa Birliği'ne "tam üyelik" yolunda güçlü bir adım olarak görüldüğü Gümrük Birliği'ne girmeyi en önemli sorunu haline getirdi. Ufukta henüz "üyelik" hedefi görünmüyor ancak, GB'ne girme güncel durumdadır. GB'ne girmekte ya da girmemekte yarar gören sermaye grupları sorun üzerine kıyasıya bir mücadele veriyorlar. Hükümet, meclis ve partilerin kararlarını etkilemek için, sermaye grupları "lobi ve karşı lobi" oluşturdu. Lobiler arası it dalaşı sürüp-gidiyor. Türkiye'deki en iri işbirlikçi tekeli sermaye grupları GB'den yana tavır aldılar. Özellikle de otomotiv ve beyaz eşyada yatırım yapan Koç Grubu'nun itirazlarını da giderilmiş olacak ki, o da, GB'den yanaymış gibi gözüküyor. GB'ne girme konusunda sermaye birlikleri arasında bir kapışma olsa da, süreçten ve atılacak adımlardan asil etkilenen ve etkilenecek olan emekçi sınıflardır. GB en çok işçi sınıfını ve küçük üretici köylüyü vuracaktır. Bu nedenle devrimci proletarya, konu üzerine görüşlerini net olarak belirlemek zorundadır.

Türkiye burjuvazisinin on yıllardır yüzünü çevirdiği Avrupa'nın bugünkü görünümü nedir? Avrupa Birliği (AB) nedir? Neyi amaçlıyor? Öncelikle yanıtlanması gereken konular bunlardır.

AVRUPA'NIN GÖRÜNÜMÜ, AB'NİN HEDEFİ

Doğu Avrupa'da kapitalizm yolcularının iktidara gelmesi, DAC'nin Federal Almanya tarafından ilhak edilip, yutulması ile birlikte Avrupa'nın durumunda bir değişiklik oldu. Kapitalist Avrupa geçici bir süre için, sosyalist Avrupa'nın "baskısından" kurtulmuş oldu. Dün karşıtlık içinde olduğu Doğu'yu şimdi sömürgeleştirme peşinde koşuyor. Emperyalist Avrupa, Doğu Avrupa'ya yeni-sömürgecilik ilişkilerini dayatıyor. Hedefe, öyle Amerika, Asya, Avustralya ve Afrika'daki gibi kolay ulaşamayacaktır. Çünkü Doğu Avru-

pa'da toplumsal durum her an değişebilir. Doğu'nun ekonomik düzeyi ve halk bilinci de bunun önünde engeldir. Emperyalist Avrupa'nın, Doğu'yu sömürgeleştirme yönelimi ile Doğu'nun direnmesi kıtada yeni çatışmalara yol açabilir. Buna rağmen, Emperyalist Avrupa, Doğu ile ilişkilerinde güçlü çıkınak istiyor. Doğu'nun karşı-devrimci yönetimleri, bu ilişkilerde emperyalist Batı'nın en büyük avantajıdır.

DAC'ı ilhak eden emperyalist Almanya, Avrupa'daki en büyük ve güçlü ülke oldu. Güçlenen Almanya yeniden eski yayılmacı konumuna geldi. Yugoslavya'yı parçalayıp, Hırvatistan'ı koparıp, yanına çekmesi, Almanya'nın yayılmacı amaçlarını ortaya koyan tipik bir örnektir. Doğu Avrupa ülkeleri ise Almanya'nın güçlenmesi karşısında uluslararası güvence istemek zorunda kaldılar. Güçlenen emperyalist Almanya, her zaman için bir baskı ve tehdit konumunda olacaktır. 1945'ten bu yana süren ABD baskısı altındaki Almanya, artık bu konumundan hızla çıkıyor. Ekonomik gücün yanında askeri olarak da büyük bir güç olan Almanya, yeniden dünya güçler ilişkisinde aktif yer istemeye başladı. Politik ve askeri yeni bir güç merkezi durumuna gelmesi, emperyalistler arası rekabeti kızıştıracak; uzun zamandır üstü örtülen çatışmaları yeniden ön plana getirecektir. Almanya'nın güçlenmesi, Avrupa'nın, ABD ve Japonya karşısında güçlenmesi demektir.

Kapitalist Avrupa'nın üç büyük gücü olan Almanya, Fransa ve İngiltere içinde, Almanya lider durumdadır. Ekonomik, politik ve askeri anlamda tam olarak bütünleşmiş Avrupa Birliği hedefi, esas olarak Almanya'nın hedefidir. 1939'da savaşı başlatarak, savaş yoluyla amacına ulaşamayan Almanya; bu defa "entegrasyon" denilen ekonomik, politik yolla bu amacına ulaşmayı hedefliyor. AB bugünkü haliyle en güçlü olanların yararına çalışıyor.

Doğmuş olan yeni durum, zaten varolan çelişki ve rekabeti ön plana çıkartıyor. AB bir anlamıyla efendilerle, kölelerin birliğidir. Bu öylesine bir birliktir ki, karşıtların mücadele içindeki birliğidir. Karşıtların arasında yoğunluk kazanan çatışmalar günlük olaylar arasına girdi. Buradaki efendiler kapitalist tekeller; köleler ise işçi sınıfıdır. AB bağrında barındırdığı bu ana çelişkinin yanında; bağımlı uluslarla da çelişki içindedir. Bir taraftan en tepede, en güçlü emperyalist uluslar; diğer taraftan, onlar tarafından ezilen ve sömürülen bağımlı uluslar. Bağımlı kapitalist uluslar İspanya, Portekiz, Yunanistan'dır. Rekabet ve çelişkiler en iriler arasında da sürüp-gidiyor. Belirgin olanı, Almanya ve İngiltere arasındaki çelişkiler ve rekabettir. İki dev emperyalist ülke arasındaki rekabet ve çelişkiler tüm kıtayı etkiliyor. Kıta ülkeleri, çıkarlarına göre her iki dev etrafında toparlanıyor. Bu da, çelişkilerin, çatışmalara varmasına yol açacaktır. ABD ve Japonya ile dünya çapında rekabet için kolları sıvayan, AB, kendi içinde güçlü bir rekabet ve mücadeleyi yaşıyor. Bu, Avrupa'nın ve dünyanın çok yönlü olaylara ve gelişmelere gebe olduğunu gösteriyor.

AB'nin karnında ilk büyüyen işçi sınıfı hareketidir. Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde son dönemde görülen "yüzyılın en büyük eylemleri" devam ediyor. Fransa'da işçiler, kamu emekçileri, çiftçiler ve öğrenciler, hükümetin ekonomik politikalarını protesto etmek için geniş kapsamlı eylemlere yöneldi; işçiler, hükümetin yeni "anti-sosyal" politikasını engellemek için 14 Kasım'da genel greve gideceklerini açıkladılar. Belçika'da işçiler eylemlerle, toplumsal yaşamı felç ettiler, öğrenciler polisle çatıştı. İngiltere'de işçiler, ırkçılığı lanetlemek için büyük bir gösteri düzenlediler. Yunanistan'da ise kitleler sürekli eylem içindeler. Tek tek ülkelerde oluşan eylemler zaman zaman kıtaya yayılıyor. Böylece artık tarihin en büyük ve kıtasal eylemleri Avrupa'da gündeme geliyor. Kitlelerin bozulan maddi koşulları bunu gösteriyor.

Uzun dönemdir ekonomik kriz yaşayan emperyalist-kapitalist sistem, emekçi kitleler üzerindeki sömürsünü daha da yoğunlaştırdı. Dünya ça-

pındaki rekabette güçlü olmak için, içerde bugüne kadar yaptığı "sosyal harcama ve yatırımlarını" kısalmaya başladı. Almanya, Fransa, İngiltere, Belçika ve diğerlerinin uygulamaya sokmaya hazırlandıkları "Anti-sosyal" önlemler kitlesel durumda olan işsizliği ileri boyutlara çıkartıyor. Sürekli işsizlik tehdidi altında olan çalışanların ücretleri de bu nedenle düşüyor; kısacası, emekçi kitlelerin ekonomik yaşamı kötüleşiyor, yoksullaşma ve işsizlik kısıtı sarsan ve sarsacak olan eylemlere temel zemin oluşturuyor. Emperyalist devletler bir taraftan işsizliği artırıcı, sefaleti derinleştirici ekonomik önlemlere giderken; bir taraftan da, işsizlik sigortası vb. sosyal fonları kısmayı hedefliyor. Böylece, halk kitlelerinin ayağa kalkması için elinden gelen her şeyi yapıyor.

Emperyalist-kapitalist ülkelerde yaşanan ekonomik kriz, kapitalizmin dünya krizidir. Sonuçları da dünya çapında yansıyor. Ufukta ise en ufak bir düzelme belirtisi görünmüyor. ABD nasıl ki, "Rüyalar Ülkesi" olmaktan uzaklaştı; Japonya nasıl ki, "Japon Mucizesi"ni artık bir daha geri getiremiyorsa; Avrupa'da 1950'den sonraki "Altın Çağını" yitirdi. Artık tüm kapitalist ülkelerde proletaryanın dünya ordusunun yükselişi yaşanacaktır. Proletaryanın devrimci yükselişinin maddi temelleri sürekli olgunlaşıyor. Emperyalist dünyada yaşanan krize yalnızca ekonomik kriz demek yanlış olacaktır. Ekonomik kriz aynı zamanda sosyal-krize yol açtı. Ekonomik yaşam koşullarını sürekli bozulan ve kötüleşen ücretli sınıflar arasında işsizlik kitlesel boyuttadır. Yoksulluk artıyor; toplumsal çürümeye ve hırsızlık, adi cinayet, ırza geçme vb. olaylarda tam bir patlama oldu. Sosyal kriz kitleleri sokak eylemlerine itiyor. Bu öyle bir ilişki, her gün daha büyük bir kuvvetle, milyonlarca insanı yaşamı için etkin eylemlere yöneltiyor. On yıllardır, bağımlı kapitalist ülkelerde gerçeklik olan "sosyal patlama" durumu artık Kıta Avrupa'sı ve diğer emperyalist ülkelerde de gündeme gelmiştir.

Ekonomik ve sosyal karakterli kriz uzun süreli olursa; bunun politik krize de yol açması olasıdır. Politik kriz, Avrupa'da bir olasılık olmaktan çıkıp, gerçeklik haline geliyor. Finans kapi-

tal kodamanlar ekonomik ve sosyal bunalımdan güçlü çıkmak için bütünlük-lü planın parçaları olarak bir taraftan baskı yasalarını arka arkaya çıkarırken; diğer taraftan da faşizmi, ırkçılığı güçlendiriyorlar. Irkçılık ve faşizm Avrupa'da finans-kapital kodamanları tarafından örgütlendiriliyor, destekleniyor, güçlendiriliyor. Buna karşılık işçi sınıfı da daha radikal eylemlere yöneliyor. Böylece Avrupa'nun gündeminde on yıllardır görülmeyen iç çatışmalar, tabii ki giderek iç savaş yeniden görülmeye başlıyor. On yıllardır görülmeyen devrimci durum uzak bir durum olmaktan çıkıyor. Politik kriz bunu hızlandıracaktır. Burjuvazi baskı önlemlerine başvurmadan, aldığı yeni "anti-sosyal" politikaları yaşama geçiremez; emekçi sınıflar da, organize ve aktif eylemlere yönelmeden, radikal önlemlere başvurmadan yaşamını sürdüremez. Avrupa'nın çehresini, bu çatışmalar belirleyecektir.

"ENTEGRASYON" DEĞİL, BAĞIMLILIK

Türkiye'nin işbirlikçi tekelleri sermaye güçleri ve iktidarlar AB'ne girmeyi "entegrasyon" olarak nitelendiriyorlar. Entegrasyon ekonomik ilişkilerin, sosyal yaşamın ve politik ilişkilerin bütünleşmesi demektir. Bu aldatmaca, Türkiye'ye aittir. Avrupa, böyle düşünmüyor. Köle efendisinin durumunun devamını ister, çıkarı böyle gerektirir. Türkiye'nin, ABD'ni hedeflemesi, bütünleşme anlamına gelmeyeceği gibi, bu bir "ortaklık" da olmayacaktır. Dünya çapında büyük gücü olan; dünya pazarlarında büyük pay alan uluslararası dev tekeller, Türkiye'nin işbirlikçi tekelleri ile "ortaklık" kurmazlar. Olacak olan şey, Türkiye'nin zaten bağımlı durumunun pekişmesi; her yönden emperyalizmin egemenliği altına girmesidir. Emperyalist ülkeler, servetlerini hiç kimseye paylaşmazlar; eğer geri bırakılmış kapitalist ülkelerle ilişkileri geliştiriyorlarsa; bu, servetlerine servet katmak içindir. Bütün uluslar, dünya ticaretine bağlanmışlardır. Dolayısıyla, dünya ticareti aracılığıyla birbirleriyle ilişki içindedirler. Uluslararası ilişkilerde egemenler vardır; bu egemenliğe bağımlı olanlar vardır. Emperyalist ülkeler, dünya ticaretinin egemenleri; Türkiye gibi bağımlı ülke-

ler ise, egemenlik altındaki ülkelerdir. Bu ticaret ilişkisinde kazanan emperyalistler, sömürülen ve yoksullaşan ise bağımlı kapitalist uluslardır. AB ile ilişkilerde, Avrupalı emperyalistler kâr, daha fazla kâr elde ederken; Türkiye ise bağımlılıkta ileri düzeye ulaşacak; daha fazla bağımlılık ise daha da yoksullaşma getirecektir.

Türkiye tekelleri sermayesi neden, GB ile başlayıp, AB'ye girmeyi hedeflemiştir. Öncelikle bilinmelidir ki, tekelleri sermaye, "işbirlikçi" karakterdedir. İşbirlikçilik, tekelleri sermayenin varlık biçimidir. Dolayısıyla, tekelleri sermaye, emperyalizmle işbirliğine girmeden yaşayamaz. Hedefleri, daha fazla işbirlikçi, daha fazla kârdır. İşbirlikçilik, tekellere yeterince kâr getiriyor; neden bu duruma son versinler ki? Kaldı ki, isteseler de emperyalizme son veremezler. Çünkü Türkiye emperyalist ülkelerin pazarı durumundadır. Hiç bir emperyalist ülke, böylesine büyük ve kârlı bir pazarın elden çıkmasına izin vermez. Türkiye tekelleri sermayesinin dünya ticaretinde ilerlemesi, aslında, işbirliğinin artması; Türkiye'nin, emperyalist odaklara bağımlılığının artması demektir. Türkiye açısından AB'ye yönelişin başka zorunlulukları da var. Ekonomik kriz içinde olan; dışa yeterince açılmayan, bu yüzden iyice krize giren işbirlikçi sermaye; Avrupa ile aynı pazarda rekabet şansı yoktur. O halde, sermayenin yapmak istediği şey, yaşamını sürdürmek karşılığında, Avrupa'ya teslim olmaktır. Hakların yıkımı, sermayeyi ilgilendirmez. Burjuvazi yalnızca ve yalnızca kendi yaşamını sürdürmek istiyor. Öyle bir teslimiyet ki, tüm koşulları AB belirliyor. Türkiye, savaşta yenilen ülkeler gibi, galip ülkelere hiç bir şart ileri süremiyor. Dünya ticaretinin galibi olan emperyalist ülkeler, Türkiye'yi koşulsuz olarak teslim almıştır.

AB'ne varmada ilk adım olan GB aşamasında, Türkiye tekelleri sermayesi, ayakta kalmak için devlet desteği almaya başladı; bu amaçla yasal düzenleme yapıldı. Böylece devlet, ulusal gelirin bir kısmını daha işbirlikçi tekelleri sermayeye aktarmış olacaktır. Tekelleri ise daha güçlü konumda olmak için "birleşme" yoluna gitmek zorunda kalacaklardır. Bu yöndeki süreç daha şimdiden başladı. Ekonomideki en iri

tekellerin üst düzeyde birleşmesi demek; makineleşmede yetkinlik; makineleşmede yetkinlik ise daha çok işçinin işten atılması anlamına gelir. Bir taraftan sermaye ve özel mülkiyet daha az elde toplanacak; bir taraftan da sermayesinden ve üretim araçlarından uzaklaştırılan çok geniş bir toplum kesimi kendisini işsizler arasında bulacaktır. Ekonomik yıkım, sosyal yıkımla birlikte iç içe gidecektir.

GB ilk planda sanayi mallarını, arkadan da tarımı vuracaktır. Türkiye'de üretilen ne sanayi ne de tarım ürünleri, Avrupa malları ile rekabet edebilecektir. Rekabeti, Avrupa'nın kazanacağı kesindir. Bu rekabet sonucu, iflas eden burjuvaların durumu bizi burada fazla ilgilendirmiyor. Bu rekabette esas olarak etkilenecek olan emekçi kitlelerin durumu bizi ilgilendiriyor. GB süreci, işsizliğin ileri boyudara çıkması; bunun sonucu çalışan emekçilerin ücretlerinin; bunun sonucu olarak da yaşam koşullarının düşmesi yönünde işliyor. Tarım ve gıda sektörünün de GB sürecine girmesi ile köylüler ve gıda sanayi emekçileri kitlesele olarak işsiz kalacaklardır. Üreticilik yerini, daha çok üretici olmayan işlere bırakacak; toplumun bir kesimi rant artıklarıyla geçinir hale gelecek; fuhuş, adı cinayetler ve diğer olaylar en geniş düzeye çıkacaktır. Sosyal yıkım en keskin biçimini alacaktır.

Ayakta kalan sanayi dalları, Avrupa tekelleri için fason üretimi yapabileceklerdir. Fason üretimi yapanlar, bu ara epey para kazanacaktır; onların yüzleri bu süreçte gülecek; iri tekeller kâr üstüne kâr sağlayacaktır; ama ne var ki, onlar, bunu, milyonlarca insanın yıkımı pahasına elde edeceklerdir. Emekçi kitlelerde yaratılan, Avrupa ile ilişkilerde refahın artacağı masalı ise kısa sürede sönecek; umudun yerini yıkım alacaktır. Eğer toplum o güne kadar, düzeni yıkmak için bir şey yapmamışsa bile; GB sürecinde bunu mutlaka yapacaktır. Emekçi sınıflar, yalnızca, burjuva toplumu havaya uçurarak yaşam hakkını elde edeceklerini kavrayacaklardır. Kısacası, üretimin ve sermayenin birkaç işbirlikçi tekelin elinde birikmesi ile birlikte ve bunun sonucunda; kitlelerin isyanları, başkaldırıları da artacaktır.

Tekelci güçler, AB ve GB'ne girmekle, toplumun her yönden ileriye gi-

deceğini; tekelci faşist medya da, Türkiye'ye demokrasi geleceğini söylerken; reformistler ve Kürt ulusal güçlerinin belli bir kesimi de "Kürt sorununun" en iyi biçimde "çözömleneceğini" ileri sürerek emekçi sınıfların bilincini bulandırmaya çalışıyorlar. Hemen söyleyelim, bu bir aldatmacadır. Avrupa, kendi içinde emekçiler üzerinde baskıyı artırırken; bu yönde baskı yasaları çıkarırken; sosyal fonları budarken; bu durumdaki Avrupa, halk kitleleri için demokratikleşme sağlayamaz. Öte yandan Türkiye'deki 12 Mart ve 12 Eylül Askeri faşist diktatörlüklerinin arkasında emperyalist Avrupa'nın olduğunu her devrimci bilir. AB'nin bugünden Türkiye'ye sözüm ona "demokratikleşme" yönünde yaptığı "baskı" tamamen göz boyamaya yöneliktir. Aynı Avrupa'dır ki, devlet terörüne ekonomik, teknik ve eğitim yönünde destek veriyor. Avrupa iki yüzlüdür. 12 Eylül döneminde, Avrupa'nın, Türkiye ve Kürdistan devrimcilerine kapılarını açmasının nedeni, açıktır ki, devrime destek için değil; devrimci güçleri devrimden vazgeçirmek içindir. Avrupa emperyalizmi "ehlileştirme" yöntemi ile halkların öncülerini mücadeleden uzaklaştırma yoluna başvurmuştur. Emperyalist, militarist, gerici Avrupa özgürlükten yana değildir. Emperyalizm, özgürlük değil, egemenlik ister. Hiç bir devrimci emperyalizmin politik özünü ve amaçlarını unutmasın. Dünya halkları emperyalist Avrupa'yı çok iyi tanıyor: O'nu kanayan yarasından tanıyor.

İŞÇİ SINIFININ TAVRI NE OLMALIDIR?

Burjuvazinin bir kesimi RP aracılığıyla, AB'ne karşı tavır alıyormuş gibi propaganda yapıyor. RP'nin ve MÜSİAD gibi sermaye gruplarının Avrupa ile bütünleşmeye karşı çıkmasının esas nedeni iki yönlüdür: Bir yandan bu süreçten dışlanmak; diğer taraftan AB süreci sonucu yıkıma uğrayacak olan toplum kesimlerini yanına çekerek, sömürden daha büyük pay alacak güce ulaşmak. Çünkü, RP'yi destekleyen sermaye de dahil Türkiye'deki sermaye güçleri emperyalizmle iş birliği içindedirler. Türkiye'de "milli burjuvazi" yoktur. Türkiye ekonomisi tümünden emperyalizme bağımlıdır. Hiç

bir sermaye grubu, bağımlılık ilişkisi dışında değildir. RP'nin propagandasını yaptığı "Müslüman ülkeler ortak pazarı" da bir aldatmacadır. Çünkü, İslam ülkelerinin tümü emperyalizme bağımlı durumdadır. Emperyalizme bağımlı olanların olanların, emperyalizmden bağımsız ortak pazar oluşturmaları mümkün değildir. Böylesi bir ortak pazar oluşturulsa bile bu pazar da yine emperyalizme bağımlı olacaktır. Kapitalist ilişkiler temelinde, başka bir olanak yoktur. Kapışmanın temelinde yatan çıkar kavgasıdır. Sömürden pay koparma kavgasıdır. Bu kavgada kullanılan din, kültür, tarih vb. farklılıkları ise tam anlamıyla göstermeliktir, çıkarları gizlemenin örtüsüdür.

Bu durumda işçi sınıfının tavrı ne olmalıdır? Bu durumda "AB'ne Hayır!" demek anlamlı bir tavır olmayacaktır. AB ile ilişkiler de "evet" ve "hayır" demek, sonuç olarak kapitalist düzeni kabul etmek demektir. AB'ye tam üye olursa da; bu günkü durum devam etse de kapitalist temeller ve ilişkiler devam edecektir. AB'ye karşı çıkmayı "yurtseverlik" olarak göstermek isteyenler de var. İşçi sınıfı ise burjuva egemenlik koşullarında "vatansever" olamaz. Burada burjuva vatanseverlik bayrağını taşıyanlar küçük burjuvalardır. Burjuvazinin terk ettiği "vatanseverlik" bayrağını, küçük burjuvazi devam ettiriyor. İşçi küçük burjuvaları bırakıp, devrimci sınıf tavrını ortaya koymalıdır. İşçi sınıfı açısından temel sorun, kapitalist topluma son vermek; sosyalist toplumu kurmaktır. Bu doğru ve devrimci amaç için en radikal eylem biçimlerini gündemine almalıdır. Devrim yoluyla sermaye egemenliğine son vermek yalnızca AB ile bağımlılık ilişkilerine değil, tüm emperyalist ülkelerle bağımlılık ilişkilerine son vermek; kapitalist sistemden çıkmak, işçi sınıfının temel devrimci tavrı olacaktır. İşçi sınıfına AB konusunda "evet" ya da "hayır" gibi, Portekiz, İspanya halkının içine sokulduğu dar çembere düşmemesi için, devrim ve sosyalizm hedefini göstermek tek doğru tavidir. Aslında, AB, Türkiye halklarını sefalete sürükleyerek; bu devrimin koşullarını kendi elleriyle hazırlamış oluyor.

Cihan YILDIRIM

LEGALİZM BİR BATAKLIKTIR

2. Bölüm

ÖZGÜRLÜK DÜNYASI'NIN SORUNU YASALLIKTAN ÖTE PARLAMENTERİZMDİR

Özgürlük Dünyası yasal parti olanaklarıyla ilgili ilk görüşlerini 92 yılında açıklamıştı. O yıl yayımlanan TDKP röportajında yasal olanakların genişleyebileceği ve bu olanaklardan yararlanmak için hazır olmak gerektiği dile geldi. Fakat böyle bir yönelimi, devrimci bir çalışma ve illegal bir yapının biçimlendirdiği tabanına anlatmakta ve kabul ettirebilmekte büyük zorluklar çektiği belli oluyor. Bu tarihten uzun süre sonra yasal parti konusuna dönülmedi. 94'ün sonundan itibaren, önce sendika yöneticilerinin ağzından bu hedef dillendirildi. Ve 95 yılında Özgürlük Dünyası, arka arkaya çıkardığı yazılarla bu işe açık açık talip oldu. 92 yılı ile bu yana yasal olanakların kullanılması yönünde olumlu bir gelişme olduğu söylenebilir. Tam tersine, artan devlet terörü, ayaklanmalar biçimini alan devrimci çıkışlar, parlamentoculuktan yığınları daha fazla uzaklaştırdı. Ancak TDKP, yasal olanakların kullanılabilmesini, kendi tabanını ikna etmeye dayandırdığı görülüyor. Şimdilerde TDKP içerisinde bu eğilime karşı çıkan ciddi bir muhalefet sesi duyulmuyor. Bu çok önemli yeni kararların alınmasında parti örgütünün nasıl bir rol oynadığı tartışılır. Çünkü proletaryanın partisi olduğunu söyleyen TDKP, böylesi önemli yönelimleri ne bir kongrede, ne de bir konferans düzeyinde bir örgütlenmede karar altına almıştır. Ama işin bu yönü bizi hiç ilgilendirmiyor. Sadece kendisine leninist tipte parti yakıştırmayı yapan TDKP'nin kendisiyle ilgili hayati kararlarda nasıl davranılabildiğini göstermek açısından önemli bir nokta. Kontumuza dönersek, yasalılık eğiliminin açık açık dile getirilemediği 92 yılından 94 yılı sonu arasında, TDKP'nin yasal parti için gerekli ortamı daha çok kendi içinde hazırladığını anlamak zor değil.

Özgürlük Dünyasının 76. ve 77. sayılarında yayınlanan "Yasal çalışma ve yasalılık" başlıklı yazı, yasalı eğilimi leninizme dayandırmakla kalmıyor, parlamenterizmi her dönem geçerli bir zorunlu taktik olarak ilan ediyor. Yazının bütünü okunduğunda, Özgürlük Dünyası'nın hala daha ürkek adımlar attığını, yasalılığı açıkça savunmasına karşın, devrimci unsurların susmasını sağlayacak söylemleri de yazının arasına sıkıştırdığını; öte yandan yasal parti gerekliliğini anlatmakta nasıl zorlandığını görmek mümkün. Ancak sayı 77'de "Gündemleşen ihtiyaç, açık işçi-emekçi partisi" başlıklı yazıyla, 78. sayıda yayımlanan 'Grup partisi mi, kitle partisi mi?' adlı yazı, yasal partinin amaçları üzerine, daha ayakları yere basan ve işin püf noktalarına değinen yazılar.

76. sayıdaki yazı, yasal çalışmayı zorunlu bir biçim haline getirirken, bu yazıyı okuyan kişi yasal partiyi ilkesel bir sorun haline getiren düşünce karşısında şaşırıyor. Hele ki bu zorunluluk Lenin'e dayandırılınca, leninizmin böylesi liberal bir öğreti düzeyinde alçaltılmasına insan üzülüyor. Bütün legal tasfiyecilerde bu güne kadar görüldüğü gibi, kendine Lenin'den kanıt bulmaya çalışırken şaşmaz biçimde dayandıkları "Sol Komünizm..." broşürünün devrimci içeriğinden soyutlanması çabası, bu yazılarda da mevcut. İşte Özgürlük Dünyası'nın 'sol komünizm...' broşüründen ne anladığını en iyi biçimde özetleyen paragraf:

"Bütün biçimleri, araç ve silahların birlikte kullanılması ve legal ve illegal biçimlerinin biriktirilmesinin, bunlar, hem kitlelerin içerisinde hareket ettikleri toplumsal etkinlik alanlarını ve dolayısıyla, kitlelerin kazanılmasını ilgilendirdiklerini, hem de hangi aracın daha pratik ya da elverişli olacağını (kesin hesaplaşma anı gelip çatığında) önceden kestirmek mümkün olmadığı için zorunluluğu..." (abç)

Evet, 'sol komünizm...' bize bunu anlatıyormuş. Yani Lenin, örneğin İki Taktik'te savunduğu "devrimci ey-

lemin kendisinin kitlelerin üzerinde muazzam bir eğitici etki yarattığı" ve "ancak, ayaklanmanın elverişli bir araç olduğuna" dair düşünceleri ve 17 ekimi öncesinde "ayaklanmayı bir sanat olarak görmek" anlayışını bırakmış, gene aynı Lenin, bu kez 1920 yılında yayımlanan "Sol komünizm", "broşüründe, -tasfiyeciler kafanın sunduğu gibi-, kesin hesaplaşma anı gelip çatığında hangi aracın daha elverişli olduğunun belli olmayacağını" ileri süren kaba parlamenterist ve liberal görüşü savunur duruma düşmüştür. Buna kim inanır! Hiç bir bilinçli işçi, üstelik devrimin kıvılcımının, hele ki kesin hesaplaşmanın kıvılcımının hep silahlı ayaklanmalarla çıktığını, son kararın da hep bu silahlı zor taraftan belirlendiğini çok iyi bilen bir işçi, Leninizmi, tasfiyeciler kafanın sunduğu gibi liberal, katatstrofik bir söylemle özdeş tutamaz. Özgürlük Dünyası, Lenin'den bol bol alıntı yapsın, yaptığı yorumlarla ancak sendika bürokratlarını ve onun peşine takılanları kandırabilir

Ama Lenin, başta Hollandalı, İngiliz ve Alman komünistlerinin 'sol' görüşlerini eleştiriye tabi tutarken; bu ülkelerin parlamentocu geleneğini, özellikle İngiliz işçi sınıfının büyük ölçüde oportünizmin peşine takılmış olduğunu hesaba katıyordu. Buradan hareketle en gerici sendikalarda olduğu kadar, parlamento içerisinde işçileri kandırmaya devam eden oportünizmin ayak sürçmelerini ve tutarsızlığını göstermenin önemini belirtiyordu. Bunu yaparken asla bir parlamenterizm savunusuna düşmemiştir Lenin, gelişimin belli evresinde ve belli ülkelerin siyasal koşulları çerçevesinde, parlamenter mücadeleyi reddetmenin büyük bir sol hata olduğunu marksistlere kavratmaya çalışıyordu. Oysa:

"Sağ doktrincilik, ancak eski biçimleri benimsemeye inatçılık ediyordu, yeni içeriği tanıyamadığı için tam olarak iflas etmiştir. Sol doktrincilik ise, yeni içeriğin mümkün olan ve akla gelebilecek bütün biçimlere yol açtığını, devrimci görevimizin bütün bu

savaşım biçimlerini benimsemek olduğunu, bir biçim ile ötekini alabildiğince tamamlamayı öğrenmek olduğunu, bir biçim yerine ötekini koyabilmek olduğunu, kendi sınıfımız tarafından ve kendi çabamızla meydana gelmiş olmayan her türlü değişmeye taktiğini uydurmak olduğunu görmeden, belirli eski biçimleri mutlak olarak reddetmekte inat ediyor. (Sol komünizm..., Sf. 102, abç).

Lenin'in bahsettiği eski biçim 1. ve 2. Enternasyonal zamanında Avrupa ülkelerinde başarıyla uygulanan parlamenter mücadeledir. Yeni olansa, devrimci bir çekirdek ve devrimci eylemlerle, parlamenter yolun dışında, Sovyet tipi örgütlenmelere yönelecek ayaklanmadır. Ve Lenin, bu biçimlerin hepsini kullanmayı öğrenmek gerektiğinden, siyasal koşulların değişimiyle birlikte, bir biçimin yerini, diğerinin almasından bahsediyor. Peki Ö.D. ne diyor? "Bütün biçimlerin... birlikte kullanılması... zorunludur." Lenin tüm yazarlık ve liderlik yaşamı boyunca, mücadele biçimlerine tarihsel yaklaşımdan bahsetmiş, sürekli olarak bu konudaki sapmalarla uğraşmıştır. Bu tarihsel yaklaşımın yerine, "ne yardan geçelim, ne serden" yaklaşımı, açıkça leninizmi liberal bir öğretiye dönüştürmektir.

Özgürlük Dünyası, Lenin'in, marksizmin hiçbir mücadele biçimini baştan reddetmeyeceği biçimindeki düşüncesini, kendi yasalci-reformist yüzünü maskeleyecek biçimde çarpıtıyor. Bu çarpıtmayı, marksizmin bütün mücadele biçimlerini belli bir anda, bir arada kullanacağı, ahmakça sonucunu çıkarıyor. Oysa, Lenin bazı mücadele biçimlerinin her koşul altında kesin biçimde reddeden dogmatik düşünceleri mahkûm etmeye çalışırken, bu düşüncesiyle, marksizmin yaratıcılığına ve pratikten öğrenme yeteneğine, mücadele biçimlerine tarihsel yaklaşımına işaret ediyordu. Bu yüzden marksizmin hiçbir mücadele biçimi daha baştan reddetmeyeceğini söyleyen Lenin bazı mücadele biçimlerinin öne geçeceğini, başlıca biçimler haline geleceğini; bazılarının ise değişikliğe uğrayacağını ya da geri plana düşeceğini şöyle ifade eder:

"... İktisadi evrimin farklı aşamalarında, siyasal, ulusal-kültürel, yaşam

ve öteki koşullardaki farklılığa bağlı olarak, farklı savaşım biçimleri öne geçer ve savaşımın başlıca biçimleri halini alır; ve bununla bağlantılı olarak, ikinci yedek savaşım biçimleri de değişikliğe uğrar. Belirli bir hareketin, belirli bir aşamasındaki somut durumun ayrıntılı bir incelemesini yapmaksızın herhangi bir özel savaşım aracı kullanıp kullanmayacağı sorusuna evet ya da hayır biçiminde verilecek, yanıt, marksist tutumu tümünden bırakmak anlamına gelir." (Marx, Engels, Marksizm, Sf. 132)

Mücadele biçimlerinin bir arada kullanılmasını öneren Ö.D. Lenin'in

Devrimci zoru

yerden yere vuran, üzerinde

"kör terör, maceracılık"

diye tepinen bir yapının,

umutsuzca bir bataklığın

dibinde olduğunu

kanıtlamaya gerek var mı?

işte bu özlü düşüncesini görmezlikten geliyor.

Ote yandan bütün biçimleri bir arada kullanmayı öğütleyen bir düşüncenin devrimci zor yöntemlerine bu kadar çok küfür etmemesi gerekirdi ve tutarlılığı açısından devrimci zor eylemini örgütleyiyor, propagandasını yapıyor olmasını göstermesi gerekir. Ve böyle bir koşulda, bütün yöntemleri bir arada kullanmayı Lenin'e dayandırmak işini, rezil bir reformist tavır olarak ele almazdık. Ama devrimci zoru yerden yere vuran, üzerinde "kör terör, maceracılık" diye bağırarak tepinen bir yapının, umutsuzca bir bataklığın dibinde olduğunu kanıtlamaya gerek var mı? Bu saptama Ö.D.'nin yasal olanakları değil, parlamenterizmi hedeflediğinin önemli bir göstergesi olarak önümüzde duruyor. Bu olgu bir saptanınca, tüm bir yazının "devrim" kelimesini fırsat bulduk-

ça tekrarlasa da, bir kez bile 'zora dayalı devrim'i ağzına almamasına insan artık şaşırıyor.

Son hesaplaşma anı geldiğinde bile, parlamentonun mu yoksa, diğer araçların mı uygun olabileceğini bilemeyeceğimiz görüşünü Lenin'in gölgesine sığınarak bizlere yutturmaya çalışan yazar, 77. sayıda devam eden yazısında, aslında işin püf noktalarına dokunuyor. Açık-yasal partinin çizgileri, işlevi ve hangi niyetlerin ürünü olduğu, bu yazıda daha açık. Ama bu açıklıkla birlikte sıkıntılar da artıyor. Birbirini geçersizleştiren paragrafların arka arkaya gelmesi artık kaçınılmaz, yazarın kendini alamadığı bir durum olmuş. Yazının başlangıcı yasadışı temelde örgütlenmiş partinin önemi üzerine genel söylemlerle bezenmiş olsa da, işte şu cümle, yasal partinin nasıl bir beklenti üzerine şekillendiğini gösteriyor:

"Fransa'da elde edilmiş olan şey, siyasal özgürlük ve demokratik kurumlaşmanın genel temeli, örneğin Türkiye'de varmış gibi düşünülüp yapılamayacak olan, ama elde edilmesi mücadeleye bağlı olan bir şeydir."

Zaten yazar yasal partiyi siyasal özgürlüklerin kazanılması amacının bir parçası olarak gördüğünü ileride açıklıyor. Parlamenter yolların Fransa gibi ülkelerde benzer hale gelmesinin mücadelenin bir amacı haline getirmek, yazarın ve temsil ettiği yapının bir tercihi olabilir. Ama bizler, tam bu amacın ve görüşün su katılmamış reformizm olduğunu, tam da leninizmi yazar gibilerin ellerinde oyuncak olmaktan kurtarmak için, söylemeyi zorunlu sayacağız.

Siyasal özgürlükleri Fransa gibi kazanmayı uman Ö.D., bu satırlardan sonra dile getirdiği düşüncüyü haf arasında boğmak için, hemen arka arkaya, "siyasal özgürlüklerin genel(?) temelini kazanılması"nın, devrimin temel hedeflerinden olduğunu açıklama çabasına girişiyor.

Ya şuna ne demeli?

"Faşist diktatörlük koşullarında, ya devrimci kalınacak ve bunun olmazsa olmaz koşulu örgütün yasadışı türü vazgeçilmez bir araç olarak sahiplenilecektir; yada sistem içi gerici faşist egemenlik koşullarında boyun eğecek, onun "demokratik" liberal

maskelerinden biri olunacak ve yasalılık oyunu oynanacaktır. İkisinin ortası yoktur."

Ama yavaş gidin bay legalist, çünkü bu satırları yazdığınız derginin aynı sayısında baş yazı "Gündemleşen ihtiyaç: Açık-işçi emekçi partisi" adını taşıyor. Ya sizin haberiniz olmadan birileri orta yolu bulmuş, ya da siz sadece malı kurtarmak uğraşı içindedesiniz. Yazarın kendini kandırdığını düşünecek kadar saf değiliz.

Evet, birileri faşizmin liberal maskesi olmaktan da kurtulacak bir formül bulmuş. Nedir o formül? Yani yeni kurulacak yasal bir partiyi, zaten kurulu bulunan BSP, SİP gibi liberal maskelerden farklılaştıran etmen nedir? "Proje" sahiplerinin bu soruya verdiği tek cevap, kendi girişimlerinin gerçekten işçilere dayandığını, ama diğer girişimlerin bir aydın birliği olduğunu tekrarlamak işte size boş yavan laf kalabalığı... «Proje» sahiplerinin belki de tek şansı, içinde işçi lafı geçen her girişimi ayakta alkışlayan aylakların hala daha çokça bulunuyor oluşudur. Peki ama bu, 'gerçekten işçiye dayanmak' liberal kuklalar olmaktan insanı kurtarır mı? Yıllar önce aynı laflar ve hayallerle Bolşeviklerin karşısına çıkan legal tasfiyecileri, Lenin, şu soruyla susturmuştu: "Peki, bayrağınıza ne yazacaksınız?"

Doğrusu, kaçamak da olsa bu sorunun cevabı 78. sayıda "Grup partisi mi, kitle partisi mi?" adlı yazıda veriliyor. Açık partinin, geniş emekçi yığınların bir ihtiyacı haline geldiği söyleniyor ve, "... sendika ve derneklerin yetersiz kaldığını görüyor ve en sıradan Haklarına bile sahip çıkabilmek için, emeklilik yasasına, özelleştirmeye, sendikasızlaştırmaya ve işten atmalara karşı, siyasal demokrasi ve özgürlükler için seslerini yükseltip hak elde edebilmek için politik bir parti olarak örgütlenmelerinin şart olduğunu görüyor, dile getiriyor, en azından hissediyorlar" deniyor.

Yukarıda sayılan ve aslında bir sendikanın programından öte bir şey ifade etmeyen istemlerde, değişik olan, bir sendikadan daha fazla olan ne var. Geniş emekçi yığınların sistem içi haklarının ve siyasal özgürlüklerinin elde edilebileceği hayali... İşte

yasal partinin bayrağında yazanlar. Ama bu bayrak kesinlikle proletaryanın mücadelesinin rengini, şimdiden kızıl renge taşıyor, sapsarı bir bayrak bu ve daha şimdiden Bayram Meral gibilerin bu bayrağı seve seve taşıyacağına garanti veriyor.

Böylece, hemen aynı yazıda sosyalistlerin birliğini, burjuva yasallık sistemini dönüştürmenin (evet tamtamına 'dönüştürmenin') örgütlülüğü olarak sunulduğunda, yazarın bir dil ve kalem sürçmesi yapmadığına kesin olarak inanabiliyoruz.

Oysa Ö.D. yazarlarının da dile getirdiği bir gerçek var. Yığınlar bir kalkışma içerisinde, Gazi, Ümraniye bu kalkışmanın ayaklanmaya varan bir sıçrama noktası. Ve bu hareketlilik içerisinde parlamentoya olan güven hızla azalmakta. Evet yığınlar siyasal özgürlükler için mücadele ediyor, Bulgaristan'da bir dönem olduğu gibi bu sadece niyet düzeyinde değil, pratiğe geçen ve hatta bu uğurda ölümü bile göze aldıklarını gösteren bir aşamadayız. Eğer yasadışı leninist partinin bu potansiyeli, yani parlamento dışında gelişen, yayılan bir siyasal özgürlük mücadelesini kendi çeperinde toparlayabilecek beceriyi, esnekliği

**Önce, ürkek adımlarla,
sadece
devrim mücadelesinde
geri kalanları kapsamak için
yasal parti önerilir;
sonra bu parti
yasal özgürlüklerin
elde edilmesinde zorunlu
araç haline getirilir;
en son adımda ise
parti mecliste
en büyük çoğunluğu
hedefler hale gelir ve
işte o an gelip çattığında
TDKP kendi içinde
mutlaka yeni bir
Allende çıkartır.**

ve ataklığı gösteremeyeceğine inanıyorsanız, neden ortalığa çıkıp, "yasadışı bizi boğuyor, açık havaya, açık havaya!" diye bağırılmıyorsunuz?

Açık yasal parti Lenin'in söylemiyle aylıklıdır. Çünkü siyasal süreç öyle bir noktadadır ki, en reformist parti olan BSP'ye bile "huzurlu bir yasallık" sağlamıyor. ÖD'nin düşündüğü ve dile getirdiği parti BSP'nin bir adım bile önünde değildir. Fakat, diyelim ki, iddialarına uygun bir devrimci potansiyelini yarattılar. O zaman da, bu partiyi kuran işçi önderlerini bekleyen şey yasal mücadele değil, yasallık mücadelesidir. Eczane gibi parti kapatılan bir politik ortamda yasalılık, olmayacak hayaller ve projeler peşinde işçi sınıfını uyutmaktır. Ama ÖD, iki kere hayal görüyor: Hem yasallık hayalini, hem de reformlarla burjuva yasallığını dönüştürmek hayalini. Ama şu aşağıda "Grup partisi mi, kitle partisi mi?" başlıklı yazıdan aktaracağım bölüm, ÖD yazarlarının hayal dünyasının genişliğine iyi bir ölçüt:

"İP-BSP-grup partileri olarak seçimlerde kaçınılmazlıkla, çok az oy alırken, 65 milyonun en az 60 milyonunu kucaklamak üzere, belki bu partilerin aldıkları toplam oy kadar örgütlü güçle yola çıkmaktan başka çaresi olmayan işçi-emekçi partisi, milyonların oyuna talip bir güç merkezi olacaktır."

Eh, bu yasal güç merkezi bunca oyu aldıktan sonra eli değmişken, burjuva yasallığını da dönüştürüyor. Ama işte görüyorsunuz, yasalılıkla oynamanın sonucunu: Önce, ürkek adımlarla, sadece devrim mücadelesinde geri kalanları kapsamak için yasal parti önerilir; sonra bu parti yasal özgürlüklerin elde edilmesinde zorunlu araç haline getirilir; en son adımda ise parti mecliste en büyük çoğunluğu hedefler hale gelir ve işte o an gelip çattığında TDKP kendi içinde mutlaka yeni bir Allende çıkartır.

Bataklığın içinde atılan her adım insanı daha hızlı bataklığa gömer. Legalizm bir bataklıktır. TDKP daha şimdiden bu acı gerçeği en iyi şekilde özetliyor.

Setenay BERDAN

ÇEK-AL



YAŞASIN DEVİRİMCİ TUTSAK AİLELERİNİN MÜCADELE BİRLİĞİ

YENİ ZAFERLERİ BİRLİKTE YARATACAĞIZ

Yaşamın her alanında sınıflar arasındaki çatışmanın büyüdüğüne ve emekçi yığınların mücadele cephesinde seslerini yükselttiklerine tanık oluyoruz. Koşulların devrimci oluşu ve karşı-devrim cephesinin devrimcilere, ezilen-emekçi kesimlere yönelik topyekün saldırısı karşısında "birlikte mücadele'nin önemi daha iyi kavranıyor. Buna uygun davranış biçimleri kendiliğinden geliyor. "Mücadele birliği" şiarı koşullara uygun olarak yaşam buluyor.

Özellikle Cezaevlerindeki devrimci tutsakların son açlık direnişi ve bu direniş süresince devrimci tutsak ailelerinin gerçekleştirdiği bir dizi eylemlilik, destek, dayanışma, yardımlaşma kampanyaları ortak mücadele etme gerekliliğinin bu cephelerde kavrandığının göstergesidir. Direniş sırasında oluşturulan (Devrimci Tutsaklar-

la Dayanışma ve Yardımlaşma Platformu) DETUDAP bunun ilk adımıdır. Bu adımların önümüzdeki süreçte sıklaşması kaçınılmazdır. Devrimcilerin ve devrimci-demokrat kesimin, düşmanın saldırılarına karşı koyabilmesinin tek yolu güçlerin birleştirilmesidir.

DETUDAP, devrimci tutsak ailelerinin mücadele birliğini gerçekleştirmek amacıyla ve perspektifiyle oluşturuldu.

Koşullar ve dönem karşı-devrim cephesinin azgın saldırıları karşısında tek vücut olmayı gerektiriyor. Buca Cezaevi'nde yaşanan katliamın ardından direniş destanı yazan 1300 tutsak bu bilinçle ve duyarlılıkla hareket ettiler. Buca Katliamı devrimcilere

yönelik bir katliamdı. Devrimci tutsakların özgür beyinlerini tutsak almayı, onları kişisizleştirmeyi, devrimci-militan kimliklerinden koparmayı hedefleyen bir saldırıydı.

Bu saldırının ardından burjuva basın-yayın kurumları, burjuva partileri ve diğer tüm burjuva kurumlar ağız birliği etmişçesi-

duyarlılığın yetersiz olmasının olumsuzluğu bir yana, direnişe destek eylemlilikleriyle katılan aileler saldırılara karşı birlikte örgütlenmenin önemini kavradılar. Zaferin bu yaklaşımla kazanılacağını gördüler.

Bu yönüyle açlık direnişi, açlık direnişine destek eylemleri önemli bir gerçeğin al-

tını çizdi. "Zafer ortak mücadeletin ürünü olacaktır!"

Önümüzdeki süreçte kavga daha da büyüyecek. Toplumsal muhalefetin bir başka cephesi cezaevleri de yeni saldırılarla karşı karşıya kalacak. Yeni direnişler örgütleyecek ve düşmanın kalelerine bu kez bizler saldıracağız. "Mücadele Birliği" şiarını her alanda olduğu gibi cezaevlerinde, devrimci tutsaklar ve devrimci tutsak aileleri arasında



ne katliamı aklamaya veya geçiştirmeye çalıştılar. Kamuoyu doğru bir biçimde bilgilendirilmedi. Katliamın yaşandığı dönemde yetkililerin cezaevlerine yönelik verdikleri demeçler dahi pratikteki saldırılarıyla bütünleşiyordu. Aynı şekilde devrimci tutsakların da birlikte davranması, saldırılara birlikte karşı koyması gerekiyordu. Bu yaklaşımla 23 cezaevi açlık grevine başladı ve direniş geniş bir alana yayıldı.

Dışarda gerçekleştirilen eylemlerde de bu ortak tavır yansımaları buldu. Devrimci tutsak aileleri devrimci tutsakları yalnız bırakmayacaklarını haykırdılar meydanlarda. Devletin saldırılarına birlikte karşı koydular, birlikte gözaltına alındılar. Katılımın ve

da yaşama geçirmek zorundayız.

Yeni zaferleri birlikte yaratacağız.

YAŞASIN
DEVİRİMCİ TUTSAKLARIN
ve
DEVİRİMCİ TUTSAK
AİLELERİNİN
MÜCADELE BİRLİĞİ!

YAŞASIN
HALKLARIN
MÜCADELE BİRLİĞİ!

ELAZIĞ CEZAEVİ'NDE DEVLET TERÖRÜ

Yaklaşık 65 devrimci-yurtsever tutsağın bulunduğu Elazığ Cezaevi hak gasplarının üst boyutta yaşandığı bir cezaevi. Devrimci tutsaklara ve tutsak yakınlarına yönelik saldırıların günden güne arttığı bu cezaevinde devrimci tutsaklar seslerini duyuramıyorlar. Cezaevi müdürü "İstersem hepsini öldürürüm. 65 İnsan ölmüş çok mu?" diyerek "Beni bakan bağlamaz, burada herşey benim" türünden sözler söylüyor. Devrimci tutsaklar mahkemeye götürülüp getirilirken öldüresiye dövülüyorlar, koğuşlara sık sık operasyon çekiliyor. Devrimci tutsak yakını Hayriye Tekin, en son görüşe gittiğinde ağabeyinin yüzünde ve boynunda morluklar gördüğünü söylüyor. Hayriye Tekin ayrıca, cezaevi idaresinin görüşe gelenlere de baskı yaptığını ve gelmemeleri yönünde tehdit edildiklerini belirtiyor. Ve ekliyor; "Görüşe çıktığımızda ikimizin yanında da askerler ve gardiyanlar oluyor, en çok 15 dakika görüşebiliyoruz. Bize siz "vatan haini"siniz" diyorlar."

Elazığ Cezaevi'nde genel direniş süresince 40 günü aşan süresiz açlık direnişi yaşandı. Tutsakların sağlık durumları çok kötü ve Elazığ Cezaevi tutukevi olmasına rağmen, cezaevi idaresi, hükümlülere keyfi davranarak başka cezaevlerine nakletmiyor.

5 Kasım'da kayıp yakınlarının Galatasaray Lisesi önündeki oturma eyleminin 24. haftasında gözaltında katledilen Ayşenur Şimşek anıldı. Ayşenur Şimşek faşist devlet güçlerince 24 Ocak 1995'te gözaltına alınmış ve 12 Nisan 1995'de Kırıkkale'de cesedi bulunmuştu.

11 Kasım'da ise Özgür Gündem muhabiri Nazım Babaoğlu anıldı. Nazım Babaoğlu yurtsever-devrimci bir insandı ve halkların kurtuluşu için mücadele ederken faşist devlet güçlerince gözaltında kaybedilmişti.

Polis, devrimci, demokrat, yurtsever insanları sindirme politikası sonuç vermeyince onları kişiliksizleştirme yönünde planlar yapıyor. Bunun son örneğini cezaevlerindeki devrimci tutsakların başlattığı açlık direnişini destek amacıyla BSP Avcılar İlçe Binasında başlatılan açlık grevine katılan Kurtuluş okuru Ebru Sert polis tarafından gözaltına alınarak kendisine ajanlık teklifi yapıldı. Devrimcileri kişiliksizleştirmeye yönelik bu yaklaşımlar onların acizliğidir, çaresizliğidir.

BASKILAR, KATLIAMLAR BİZLERİ YILDIRAMAZ!

CEZAEVLERİNDEN MESAJLAR

Açlık direnişimiz 43. gününde zaferle noktalandı. Kazanacağımızı biliyorduk. Faşizmin saldırılarını direnerek ve taviz vermeyerek püskürteceğimize inanıyorduk. Birçok arkadaşımızın sağlık durumu hala iyi değil ama moralimiz ve coşkumuz çok iyi. Devlete geri adım attıracağımızdan emindik. Yorucu bir koşuydu, bedenlerimiz yorgun düştü ama düşüncelerimiz ve yüreğimiz pırıl pırıl. Halklarımızın kurtuluşu için cezaevine düşen tüm devrimcileri kutluyorum. Yeni direnişleri birlikte yaratacağız.

**Sağmalcılar Cezaevi
TKEP/LENİNİST
Davası Tutsakları adına
Ümit Onursal ÖZAT**

Selam olsun direniş bayrağını dalga dalga yükselten dostlara, yoldaşlara. Ve analar, bizim analarımız... Açlık grevi direnişimizi omuzlarında alanlara taşıyan analarımız. Devlet bir kez daha gücümüz karşısında sarsıldı. Bir kez daha geri adım

attı, bir kez daha asıl kimin güçlü olduğunu gördü. Devrim savaşımında kazanan biz olacağız.

**Amasya Cezaevi
TKEP/LENİNİST Davası Tutsağı
ALİ YILMAZ**

23 Cezaevinde başlatılan süresiz açlık direnişi zaferle taçlandı. Taleplerimiz kabul edildi. Tarih bir kez daha baş eğmeyenlerin başarıya ulaştığına tanık oldu.

**Yozgat Cezaevi
TKEP/LENİNİST Davası Tutsağı
MUTLU YILDIRIM**

"Çünkü tarihin en güzel yerinde son sözü hep direnenler söyler."

Tarihin en güzel yerinde son sözü biz söyleyeceğiz. Tıpkı süresiz açlık direnişimizin sonunda zaferimizi haykırdığımız ve birlikte halaya durduğumuz gibi.

**Ankara Merkez Kapalı Cezaevi
TKEP/LENİNİST Davası Tutsağı
BAKİ YAŞ**

Faşizmin her saldırısını yeni direnişleri ve yeni zaferleri de beraberinde getiriyor. Devrimci tutsaklar canları pahasına kazanılmış haklarını koruyacaklar ve her cezaevi birer direniş odağı olacak. Zaferimizi selamlıyorum.

Burjuvazi döktüğü kanın önünde diz çökecek dedik daha direnişin başında. Ve burjuvazi döktüğü kanın önünde diz çöktü.

**Bartın Cezaevi
TKEP/LENİNİST
Davası Tutsağı
DOĞAN AĞRI**



DEVRİMCİ TUTSAK AİLELERİNDEN

1 KASIM 1995

Pir Sultan Abdal Canlar Derneği'ndeki Açlık Grevi Direnişi devam ederken,

DETUDAP'lı (Devrimci Tutsaklarla Dayanışma ve Mücadele Platformu) aileler eylemliliklerin yükseltilmesi kararı alarak Ankara'ya gitmek üzere yola çıktılar.

2 KASIM 1995

DETUDAP'lı aileler Ankara İHD Genel Merkezi'nde sürmekte olan Açlık Grevi'nin 19. gününde Ankara'ya vardılar. Aynı gün Adalet Bakanlığı, CHP Genel Merkezi ve Mecliste yetkililerle görüşerek açlık grevinin anlaşma ile sonuçlanması için taleplerin kabul edilmesini istediler. Yetkililer "Şeref Sözü" vererek olayın 24 saat içinde çözüleceğini söylediler. Bunun üzerine aileler yetkililere son bir 24 saat vererek Adalet Bakanlığı içinde başlattıkları oturma eylemine son verdiler. Aynı saatlerde Ankara Barolar Birliği Başkanı Önder Sav ile görüşmek istediklerini onunla görüşmeden Baro'dan çıkmayacaklarını söyleyen tutsak aileleri Önder Sav'ın kendileriyle görüşüp talepleri yetkililerle görüşeceğini söylemesi üzerine Baro'dan ayrıldılar.

5 KASIM 1995

Bir gün önce aldıkları "Şeref Sözü" üzerine Adalet Bakanlığı'na giden tutuklu aileleri taleplerin kabul edilmediğini öğrenince Adalet Bakanlığı'ndan çıkmayarak oturma eylemi başlattılar. Mesai saatinin bitmesine rağmen Adalet Bakanlığı'ndan çıkmayan tutuklu aileleri polis zoru ile dışarı çıkarıldılar. Eylemde polisin tehdidine maruz kaldıklarını belirterek "Çocuklarımızı devlete ve onun uşağı polislerimize öldürtmeyeceğiz. 'Şeref Sözü' veren yetkililer şerefsizliklerini kendi ağızları ile bir kez daha itiraf etmiş oldu." dediler.

4 KASIM 1995

Devrimci Tutsak Aileleri, Adalet Bakanlığı'na giderek müsteşar ile görüşeceklerini söylediler. Müsteşarla görüşmelerinin ardından bir aile özel bir radyonun yaptığı cezaevleri ile ilgili programa telefonla katıldı.

5 KASIM 1995

Tutuklu Aileleri Milletvekilleri ile görüşmek üzere Meclis'e gittiler. Meclisin Dikmen Kapısına geldiklerinde, polisin kendilerini içeriye almaması üzerine Oturma Eylemi'ne başladılar.

Bunun üzerine, polis, aileleri abluka altına alarak dağılmalarını söyledi. Ailelerin eyleme devam etmekte kararlı olduklarını belirtmeleri üzerine polis ailelere saldırdı. Aileler polisin bu saldırısına, birbirlerine kenetlenerek ve "Çocuklarımızı öldürtmeyeceğiz!", "Baskılar Bizleri Yıldırılmaz!"

sloganları ile karşılık verdiler. Ailelere saldıran polis, 39 devrimci tutsak yakını yerlerde sürükleyerek ve vahşice döverek gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar 6 saat sonra serbest bırakılırken DETAK'lı bir tutuklu yakını alıkonuldu ve bir gün sonra serbest bırakıldı.

6 KASIM 1995

Aileler Ankara'da Cezaevleri Genel Müdürü Zeki Güngör ile görüştü.

İstanbul'da DETUDAP'lı aileler İnterstar televizyonu önünde bir basın açıklaması yaptı. 100 kişinin katıldığı basın açıklamasında "Yeni Buca'lar İstemiyoruz!", "Ümraniye Tabutluğu Kapatılsın" pankartları taşındı.

7 KASIM 1995

Devrimci Tutsaklara yönelik baskıları protesto etmek ve açlık direnişine destek vermek amacıyla CHP Beyoğlu İlçe Merkez Binası, Genç Ekin Müzik Topluluğu, Grup Munzur, Grup Kutup Yıldızı, Özgürlük Türküsü Sanatçıları tarafından işgal edildi. İşgalde (Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri) DETAK çalışmalarına destek veren Genç Ekin Sanat Merkezi emekçisi Neslihan Tokur ile 6 devrimci sanatçı gözaltına alındılar.

Gözaltına alınanlar için 10 gün gözetim süresi alınırken yoğun işkence gördükleri açıklandı.

Aynı gün Bağcılar Barbaros Lisesi önünde cezaevlerindeki genel direnişi selamlayan ve paralı eğitimi protesto eden Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB), yaptığı basın açıklaması sonrasında 14 yaşındaki lise öğrencisi Evrim Öktem polis tarafından yaralandı. Evrim Öktem bacağından kurşunla yaralandı ve hala hastanede tedavi görüyor.

Ve burjuvazi döktüğü kanın önün-



de diz çöktü. Devlet devrimci tutsakların taleplerini kabul etti. Ailelerin DETUDAP örgütlenmesi ile katıldığı DİRENİŞ ZAFERLE SONUÇLANDI.

8 KASIM 1995

DETUDAP, Tabibler Odası'nda bir basın açıklaması düzenledi. Direniş başından sonuna dek değerlendiren aileler "Bundan sonra da birliğimizle zafere ulaşacağız" dediler. CHP'yi işgal eden sanatçılardan birisinin DETAK'lı kardeşi de "Biliyoruz şu anda işkence altındalar, yüreklerimiz yüreklerinin yanında, insanlık onuru işkenceyi bir kez daha yeniyor" dedi.

10 KASIM 1995

Cezaevine görüşe giden tutuklu yakınlarına gözaltı operasyonu.

Tutuklu yakınlarından aralarında 10 gün önce tahliye olan DETAK'lı Meral Çavundur'un da bulunduğu 10'un üzerinde insan kaçırılarak gözaltına alındı, bir kısmı serbest bırakılırken Meral Çavundur, Zülcihan Şahin ve Birgül Kutan sorgulanmak üzere Vatan Caddesindeki işkencehaneye götürüldüler.

11 KASIM 1995

İstanbul İHD'de Bağcılar Barbaros Lisesi önünde polis tarafından vurulan Evrim Öktem'in ailesi ve DETAK bir basın açıklaması yaptı. Evrim Öktem'in vurulması ve polisin keyfi tutumla yoğunlaştırdığı gözaltı operasyonları protesto edildi.

12 KASIM 1995

11 Kasım 1995 günü İstanbul TÜ-YAP Kitap Fuarı'nda Evrim Öktem'in vurulmasını protesto etmek amacıyla basın açıklaması yapan Devrimci Öğrenci Birliği'nden altı kişinin dövülerek gözaltına alınması üzerine DETAK gözaltuları ve baskıları protesto eden bir basın açıklaması yaptı.

15 / 11 / 1995

GENEL DİRENİŞİN EMEKÇİSİ DEVİRİMCİ TUTSAK AİLELERİNDEN

Bir katliam yaşandı Buca'da Zaten var olan saldırılar katliam düzeyine çıkmıştı. Üç güzel insan savasarak ölümsüzleşti.

Yeni katliamları önlemek, saldırılara karşı devlete geri adım attırmak için genel bir direniş başlatıldı cezaevlerinde.

Devrimci tutsakların en etkili silahlarından birisi süresiz açlık grevi direnişi. Kimi cezaevlerinde 3 gün önce, kimisinde 2 gün sonra... Ancak, 23 cezaevinde 1200 devrimci tutsağın başlattığı açlık grevi dalga dalga yayıldı alanlara. Kah İstanbul'dan, kah Ankara'dan, kah İzmir'den, Bursa'dan sesler yükselmeye başladı. "EVLATLARIMIZI ÖLDÜRTMEYECEĞİZ!" diyen sesler birleşti, haykırış oldu. Bu haykırışı duymamak, onları alanlarda görmemek mümkün değildi artık.

Önce Sultanahmet Adliyesi önünde çıktılar yola. Sonuçta 5 tutsak yakını cezaevinde yaşanan katliama karşı çıktıkları için tutuklandı. Daha sonra Ümraniye Tabutluğu Kapatılsın" pankartı ile işçi eylemlerindeydiler. Alanlarda basın açıklamaları yaptılar, cezaevlerindeki açlık grevini dışarıda devam ettirdiler, Boğaz Köprüsünü kestiler, yarım saat trafik kesildi.

Dövüldüler, hakarete uğradılar bir gün sonra yine dostlarının, evlatlarının direnişte yanbaşında yerlerini almışlardı.

İstanbul Barosu'nun işgali... Bayrampaşa Cezaevi'nin talepleri kabul ettiği haberi... Genel direniş ancak tüm cezaevlerinin sorunu çözülünce bitecekti. Kolları sıvadılar ver elini Ankara.

Adalet Bakanlığı işgali, Meclisin Dikmen Kapısında hükümetin güven oylamasının yapılacağı gün oturma eylemi... Polis saldırısı ve gözaltına alınma... Ankara Mer-

kez Kapalı Cezaevi de talepleri kabul etmişti.

Buca'nın taleplerinin kabul edilmesi için Buca'ya gitme hazırlığının yapıldığı saatlerde genel direnişin zaferle sonuçlandığı haberi geldi. Halaylar çekildi, sloganlar atıldı, marşlar söylendi. O an gelin onlardan, devrimci tutsak ailelerinden dinleyelim:

Şahin Yıldırım: — Çok sevinçliyim.

Ümmühan Yıldırım: — Coşku-

*Fakat,
açlığın, yoksulluğun
ve karanlığın içinden
güneşli elleriyle
kapımızı çalacak
güzel günlere
inancımızı yitirmedik
hiçbir zaman*

mu tarif edemem. Gücün güç katığına inanıyorum. Bütün anneleri, aileleri bu güce davet ediyorum. Çok mutluyum, bütün aileler bütün çocuklarım adına buradayız. Bütün çocuklarımla gurur duyuyor, onları seviyorum.

Sabiha Yaş: — Çok mutluyum çocuklarımız dünyaya yeniden geldi. Yeniden kundağa sardık yeniden büyütüyoruz çocuklarımızı... Çocuklarımızı öldürtmedik onlara... Çocuklarımız haklıydı. Onlar-

la kazandık. Umudumuzu hiç yitirmedik.

Fatma Öztürk: — ÖZGÜRLÜK!

Hayriye Tepeli: (Sonuç açıklandığında bayıldı.)

— Çocuklarımızla direndik, kazandık. Bütün cezaevlerindeki direnen çocuklarıma selam olsun, her daim onlarla birlikteyim, başarılar.

Türkan Coşkun: — Gözlerim doldu. O an çocuğumun tüm çocuklarımla yanında olmak için uçmak istedim.

Cemile Atmaca: — Anneler ve çocuklar için direniş kazanıldığı için, sonucu zaferle bittiği, biz kazandığımız için çok mutluyum.

Hatice Canbulat: — Çok mutluyum, sevinçliyim gözlerimden belli olmuyor mu? Gururluyum.

Güllü Uzundiz: — Çocuklarımızın yeniden yaşama kavuştuğunu hissettim. Kazandık! Çok mutluyum.

Fadime Tokmak: — Çok sevinç duyuyorum. Kazandığımız için mutluyum. Mücadeleye devam.

Saray Geçkin: — Uçar gibi oldum... Neden ola ki?..

Müşerref Pekkan: — Sonsuz bir sevinç hissettim. Tüm evlatlar hasta yataklarından kalktılar. Hepsinin sevincini gördüm gözlerimin önünde. Gözlerimin önüne getirdim ve sevinçle ağladım.

Nadire Çelik: — Çok duygulandım. Bir daha yendik! Bir daha kazandık!

Nuriye Özdemir: — Dayak yedik, sürüklendik, gözaltına alındık... Ama başardık. Çok sevinçliyim.

Devrimci Tutsaklarla
Dayanışma İçin
Hesap Numaramız
İşbankası Sirkeci Şubesi
1047 30000 627418

SONBAHAR GREVLERİ

TC tarihinin en katımlı grevi bir çok kazanımla -sınıfsal anlamda- bitirildi. Bitirilmesinin sebebi, grevci işçilerin emek-sermaye çelişkisi temelinde bir çok gerçeği kendi gözleriyle görmesi ve giderek de sınıf kinlerinin artması idi. Bu yüzden sarı-sendikacılar grevleri alei acele bitirdiler. Ama süreç devam edecek.

Son grevler değerlendirilirken sözleşmelerin çok uzamasından 10 ay boyunca sonuç alınamamasından söz edilerek, grev ve çıkma sebebi olarak şu uzun süreye vurgu yapılıyor. Türk-İş 1989'dan beri sözleşmeleri genellikle Temmuz, Ağustos aylarında imzalandı. Bu sene de aynı rehavetle, (hatta işçilerde aynı rehavet içindeydiler) nasıl olsa "işin ortasını bulup" imzalarınız beklentisinde idi. Dikkat edilirse bu dönem ilk bahar eylemleri olmadı. Sözleşme imzalama "dönemi" geldiğinde sarı-sendikacılar şaşkınlığa kapılmaya başladılar. Her dönem yapılan danışıkları dövdüşlere "karşı taraf" pirim vermiyor ve çok ciddi idi. Bunun üzerine araya Cumhurbaşkanı da sokuldu. Gene olmadı. 8 Ay boyunca hiçbir şeyde anlaşamadığı için işçileri alei acele satmanın olanağı da yoktu. "El aleme" karşı ayıp olmasın diye sarı-sendikacılar da sertleştiler. Eylem kararları ve peşinden grev kararı aldılar. Grev çıkışın esas sebebi; sermaye hükümetinin bu sözleşme döneminde, hedeflediği bir çok şeyi -özelleştirme, işçi çıkarma asgari ücretle yeni işçi alabilme, işçi ücretlerini memur seviyesine düşürme, sermayenin gücünü işçilere kabul ettirebilme vb. - yapabilmek istemesindedir. Sözleşme süreleri 10 ay yerine daha kısa sürseydi, gene aynı tablo ortaya çıkacaktı. Sermaye sınıfı yıllardan beri sözünü ettiği işçi düşmanı projelerini çeşitli iç çelişkilerle tam olarak gerçekleştiriyordu. Bu dönemde ne pahasına olsa da istediklerinin büyük bölümünü kabul ettirmek istiyordu. İlk önce sendikacılar tehdit edildi. Bu, işi tam olarak çözmedi. Daha sonra yüz binlerce işçiye karşı şiddet kullanıldı, çatışmalar göze alındı. Sonunda grevler bitirilerek işçiler iş yerlerine hapsedirildi. Şu an masa başlarında sermayenin yıllardır tam olarak yapamadıkları açık veya üstü örtülü kabul ettiriliyor. Gelinen noktanın bu olması işçiler için bir yenilgi sayılabilir mi? Sendikal anlamda evet. Veya yıllardan beri kitlesel mücadelelerle çeşitli somut kazanımlar elde etmiş bir sınıf hareketi olsaydı, gelinen nokta çok kötü bir sınıfsal yenilgi sayılabilirdi.

Ama ortada öyle bir durum yok. Ters-

ne ilk defa sermaye sınıfının silahlı güçleri ile kitlesel olarak karşılaşılan bir bölüğüyle de hedefe -Ankara'ya- ulaşan bir sınıf var. Bu büyük bir kazanımdır. Bizi ilgilendiren budur. Sınıfın bugünlerde masa başında satılması mücadeleciler çizgiyi sonradan daha da yükseltmekten başka bir işe yaramayacaktır.

Yüz binlerce işçi ilk defa yaşamlarında greve çıktılar. İşçilerin çoğu grevlerin göstermelik olmasını, kısa sürecek diye algıladı. Grevin "uzaması" ve sermaye hükümetinin açık işçi düşmanlığı giderek işçileri öfkeliendirdi. Bu arada ekonomik zorluklar da başladı. İşçiler de grevi sıkı tutacak vurucu eylem arayışları tartışılmaya başlandı.

Sarı-sendikacılar bu eğilimi törpülemek için Ankara eylemini kararlaştırdılar. Bir haftalık iptalden sonra yapmak zorunda idiler. Burjuva sınıf en yukarıdan aşağılara kadar işçilere Ankara'ya gelmeleri için tehditler savurdu. Peşinden işçilerin ilk kalkış yerlerinde engellemeler başladı. Otobüs firmaları tehdit edildi, işçiler otobüsten indirildi, yollardan geri çevrildi. Bunlara rağmen Ankara'ya yaklaşan işçilerle polis ve jandarma göğüs göğse çatıştı. İşçiler barikatları aşmış Ankara'ya vardılar.

Ankara'ya varan ya da varamayan her işçi çıplak gerçeği gördü. Bu devlet sermayenin devletidir. En demokratik hakkının -seyahat özgürlüğü- karşısında cop ve silah vardır. Ya hiç bir şeye ses çıkarmayacakmış ya da onurlu bir insan olarak hakkını arayacakmış.

Burjuva medyası Ankara öncesi ve miting gününde olanları büyük bir korkuyla izlemesine rağmen topluma duyurmadi. Çünkü "değişik" şeyler oluyordu. Çünkü bu medya bu güne kadar hep aynı melodiyi çalıyor dinletirdi. Şimdi ise araya çatlak sesler girmeye başlamıştı. Toplum yeni hükümet dalavereleri ile uyutulmaya çalışıldı.

Grevler ve Ankara yürüyüşü bir şeyi daha net olarak ortaya koydu. Türk-İş sendikal bürokrasisi TC devleti bürokrasisi kadar katı ve merkezidir. İkincisine ne yapılacaksa ona da aynısı yapılmaktadır. Şüphesiz sarı-sendikacılık bürokrasisini ayakta tutan yüksek ücretler, sendikal yasalar vb. yanında en büyük etmen sınıfın bilinç geriliği ve örgütsüzlüğüdür.

Çeşitli reformist çevrelerin dediği gibi bu etmenleri ortadan kaldırılm, sonra Türk-İş'i ele geçirelim mantığı geçersizdir. Çünkü kapitalist düzende sarı-sendik-

kacılığı ayakta tutan etmenleri tam olarak ortadan kaldırmak olanaksızdır. Bunu savunanlar büyük bir saflıkla akıntıya karşı kürek çekiyor havası verseler de durum öyle değildir. Tersine onların da bu bürokratik yapıdan ufak-tefek çıkarları veya beklentileri vardır. Ve sorun bugün sendikal sorun da değildir. Dikkat edilirse, -şartlar gereği- işçiler bunu aşmıştır. Bu tabii işçiler -sarı-sendikacılığı- görmüyor anlamına gelmez. Devrim ve karşı devrim arasındaki sınıfsal mücadelenin sertliği nerede ise işçileri sendikalarıyla ilgilenebilir hale getiriyor. Geçmişin "rahat" ortamında sendikal mücadele -iç mücadele- ön plana çıkmıştı. Daha hala oralara takılıp kalmış reformistler de çok tabii ki. Bugün işçi sınıfı temel olana, sınıfsal mücadeleye yönelmiş durumda. Giderek de politikleşiyor. Son grev süresince eskimiş "basit" sloganlar atıldı. Bugünkü bilinç düzeyine uygun siyasi sloganlar yaratıldı. İşte sendikal mücadelede sınıfsal mücadelenin içinde kalarak ilerliyor. Önümüzdeki ay Türk-İş kongresinde çeşitli reziletlerin yaşanması ve faşist kanadın yönetime gelmesi çelişki olarak görülmemeli. Sarı-sendikacılar ellerinde tuttıkları bürokratik cihazla bu işi beceriyorlar. Ama giderek sınıfın dışına düşüyorlar. Bu günkü sınıf eylemdeki -Ankara Yürüyüşündeki- sınıftır. İkisi arasında dağlar kadar fark vardır.

Sendikal bürokrasinin giderek merkezileştiğinden bahsetmiştik. Eskiden ilerici-demokrat nitelikli şube başkanları vb. bağımsız eylemler örgütleyebilirdi. Grev süresince politik ortamın sertliği hepsini dize getirdi. Çıt çıkaramadılar. Toplar hep genel merkezlere atıldı. İstanbul, İzmir vb. örneği. Bu işin "namuslu, dürüst" sendikacılıkla da yürümeyeceği ortaya çıktı.

Sonuç olarak sonbahar grevleri sosyalistler açısından büyük kazanımlarla bitmiştir. Bizlerin yıllardır anlatıp da "inanıramadığımız" bir çok şeyi işçiler kendi gözleri ile gördüler. "Yolun" üzerindeki engeller belirli ölçüde aşılmaya başlandı.

İşçilerin nefreti yoğun olarak, greve çıkmayan, grevi önceden bitiren, ayrıca hükümetle anlaşan sarı-sendika yöneticilerine olsa da; aslında bütünüyle sarı-sendikacılık sistemi teşhir oldu. Sermaye partilerinin tamamı teşhir oldu. Düzen kopma hızlandı. En büyük öfke faşist burjuva medyasına duyuldu. Grevler süresince sınıf dayanışması somut olarak yaşandı. Bilinç gelişti. "Normal" bir grevin ötesinde işçi sınıfı çok şeyler kazandı. Bu kazanımların önemi ileride daha iyi görülecek.

M. Doğan

14 YAŞINDAKİ LİSE ÖĞRENCİSİNE POLİS KURŞUNU

7 Kasım 1995... Yer Bağcılar... Barbaros Lisesi'nin önü. Bir grup lise öğrencisi paralı eğitimi, katkı payını ve Buca katliamını protesto etmek için basın açıklaması yapıyor. Basın açıklamasının bitiminden sonra öğrenciler dağılıyor. Dağılan öğrencilerin ardından her zaman kapının önünde bekleyen sivil polisler arabalarından iniyor. Silahlarını çekiyor ve ateşliyorlar. Açılan ateş sonucunda Evrim Öktem bacağına kurşun isabet etmesi sonucu düşüyor. Polisler avını yakalamış köpekler misali atıyorlar üzerine. Yaralı bir şekilde gözaltına alıyorlar.

Ardından faşist burjuva basının kalemşörleri hemen harekete geçiyorlar. Yazılar yazılmaya başlanıyor. "Dişi terörist

bu kez kaçamadı!", "Pankartçı kız vuru-larak yakalandı"... Kalemşörlerimiz seviyorlar. Öyle ya bazı vatan hainlerince(!) hep açık infazlarla ünlenen ve suçlanan polis bu sefer öldürmemiş yaralı yakalamıştır. Bu polisin iyi niyetini(!), nasıl yaklaştığını göstermek için iyi bir fırsattır. Bunu da keşfedince kalemşörlerimiz hemen daha önceki yaptıklarını(!) bulup çıkarttılar ortaya pankartçı kızın. Sıra yaşına gelmişti. Hayalleri suya düşürdü kalemşörlerimizin. Bizim koskoca(!) yenilmez polisimiz 14 yaşındaki bir kız çocuğunu vurmuştu. Polisin, işlediği suçu örtbas etmek için düzenlediği senaryoyu hiçbir araştırmaya girmeden ve onu aklayacak biçimde sergilediler sayfalarında.

Evrim Öktem kim? Evrim 14 yaşında bir lise öğrencisi. Okulların giderek paralılaştığı, okul kapılarının emekçi çocuklarına kapatıldığı bu ülkede okumanın koşullarını yaratmaya çalışan bir öğrenci. "Kazı bağırılmadan yolun" çığlıklarına karşı katkı payını protesto

eden halk kitlelerinin sadece bir parçası. Babası Mahmut Öktem demokrasi mücadelesine yaşamını adanmış, daha önce Ankara Emniyeti tarafından hedef gösterilmiş, kamu emekçisi bir öğretmen. Kendisi Eğitim-Sen'in kurucularından. Annesi yine Eğitim-Sen kurucularından, Eğitim-Sen üyesi bir öğretmen. Evrim şimdi sakat kalma tehlikesini ya-

şıyor. O yaralı olarak hastanede yatar-ken polis tarafından sorguya alınmak istendi. Ailesi tarafından yaş tutmadığı gerekçesi ile sorgu alınmasına izin verilmedi. Şimdi çocuk mahkemesinde yargılanacağı günü bekliyor Evrim. Suçu: Polis tarafından vurulmuş olmak. Polis, sorguya alamayacağı 14 yaşındaki bir çocuğu vurarak terörünü

uygulayabiliyor.

Bu polisin ve dolayısı ile devletin halklarımız üzerindeki terörünü daha da arttıracığına işaret ediyor. Artık en küçük bir basın açıklamasında dahi polis gözü dönmüşçesine silah çekerek saldırıyor. Evlerdeki infazlar, açıktan sokaklara taşınıyor. Devlet her muhalif sesi ne biçimde olursa olsun susturmak istiyor.

İstanbul'da gözaltı, işkence yayılarak sürüyor. Gecekondu semtlerinde saat 20.00'den sonra fiili olarak sokağa çıkma yasağı uygulanmaktadır. Her gün onlarca insan sebepsiz olarak gözaltına alınmakta, işkence görmektedir. Tüm bunlar devletin karşı devrim cephesinden saldırılarını daha da artıracığının işaretidir. Evrim Öktem'in kurşunlanması "Uslu durun yoksa sizi de böyle yaparım"ın ifadesidir. Gözdağıdır.

Hiçbir baskı bizi yıldırılmayacak. Kazanan biz olacağız.



GÜVENLİK GÜÇLERİ "SİLAH KULLANMA YETKİLERİNİ" KEYFİ VE HUKUKA AYKIRI KULLANMAKTADIRLAR

7.11.1995 tarihinde Bağcılar'da 14 yaşındaki öğrenci Evrim Öktem'in ateş edilerek polisler tarafından bacağından yaralanması sıradan bir olay değildir. Bir ay önce de yine 14 yaşındaki Mustafa Salman isimli çocuk Bahçelievler'de bacağından vurularak gözaltına alınmıştır.

Evrim Öktem'in suçu ne? Paralı eğitime ilişkin bir basın açıklamasına katılma iddiası. İddia doğru olsa dahi Evrim Öktem, demokratik, barışçıl bir gösteriye katılmış, demokratik bir hakkını kullanmıştır.

AGİK, Paris Şartı İlkelerine ve altına Türkiye'nin de imza atmış olduğu bir çok uluslararası hukuk ilkelerine göre barışçıl gösteriler izne tabi olamaz ve Devlet baskısıyla önlenemez. Ne var ki bizde polis bu tip etkinliklere silahla, vurarak müdahale ediyor. Göreve gelen emniyet müdürlerinin hukuk tanımaz açıklama ve yaklaşımları da, eğitim düzeyleri düşük polистерin silah kullanma keyfiliklerine izin veriyor. Yeni göreve başlayan İstanbul Emniyet Müdürü daha ilk beyanında "Kafa Koparmak"tan bahsederse sıradan polisler neler yapmaz. Açıktır ki, "Yargısız İnfaz" uygulamasında bizzat üst düzeylerden cesaret alınmaktadır. Basın açıklamasına katılıyor diye çocukları vurmaya barbarlık değil de nedir?

Polis Vazife ve Selahiyetleri Yasası anti-demokratik hükümlerden aykırılmalı, yetkilerini kötüye kullananlar yargı önüne çıkarılmalıdır.

Av. Ercan KANAR
İNSAN HAKLARI DERNEĞİ
İSTANBUL ŞUBESİ BAŞKANI

MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU
BASIN AÇIKLAMASI

BASINA VE KAMUOYUNA

İçinde bulunduğu ekonomik ve siyasi krizden çıkamayacağını ve bir devrimin kaçınılmaz olarak yaklaştığını anlayan tekellerci sermaye saldırılarını en azgın biçimiyle sürdürüyor. Biryandan Gümrük Birliğinden, düşünce özgürlüğünden dem vuranlar, biryandan da katliamlarına, saldırılarına devam ediyor.

İnsanların düşüncelerini bile açıklamalarının yasak olduğu ülkelerimizde, 7 Kasım Salı günü Bağcılar Barbaros Lisesi önünde cezaevlerinde süren açlık grevleri ve paralı eğitim konulu bir basın açıklaması yapan Devrimci Öğrenci Birliği'nin dağılmasının ardından öğrencilerin üzerine rastgele ateş açan sivil polisler 14 yaşındaki lise öğrencisi Evrim Öktem'i bacağından vurdular.

Pervasız saldırının ardından kendilerini haklı çıkartma çabası içine giren düzen uşakları, polisi, basını ve tüm faşist kurumlarıyla ikinci bir saldırıya başladılar. Tüm faşist basın da "Terörist", "Pankartçı" vb. ibarelerle "Suçlu" gösterilmeye çalışılan 14 yaşındaki Evrim Öktem'in bacağından çıkarılan kurşun ve pantolonu delillerin kaybedilmesi için polisler tarafından yok edildi. Öktem, halen Bağcılar Özel hastanesinde onlarca polisin refakatinde kanunlara aykırı bir şekilde gözetim altındadır.

14 Yaşındaki bir öğrenciyi güpegündüz sokak ortasında kurşunlayıp, daha sonra "Terörist!" olduğunu ispat için evini basanlar; kamuoyuna kasıtlı olarak yanlış bilgi verenler bu yaptıklarının yanlarına kalmayacağını bilmelidirler.

Belki faşist basın ve yargı organları onları aklayacaktır. Ama şunu bilsinler ki, tarihin çarkını tersine çevirmeye çalışan tüm bu faşist güçler emekçi halkların gözünde suçludur ve bu suçların hesabının verileceği günler yakındır.

**BASKILAR KATLIAMLAR
BİZLERİ YILDIRAMAZ!**

**DEVRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ
EMEĞÇİ KAMU ÇALIŞANLARI
EMEĞÇİ KADINLAR
EKİN SANAT EMEĞÇİLERİ
DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ
DETAK**

DEVRİMCİ ÖĞRENCİ
BİRLİĞİNDEN EYLEM

11 Kasım 1995 Cumartesi günü TÜ-YAP Kitap Fuarı'nda bir grup, Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) olarak, polisin ateş açması sonucu yaralanan Evrim Öktem'e yapılan saldırıyı protesto etmek amacıyla bir eylem yaptık. Eyleme "Gözaltılar, Baskılar Bizleri Yıldırılmaz" yazılı DÖB imzalı pankartımızla katıldık. Eylemin başında Evrim Öktem'e yapılan saldırıyı DÖB olarak protesto ettiğimizi, faşist saldırılar karşısında susmayacağımızı anlatan bir konuşma yapıldı.

Hep birlikte "Gözaltılar, Baskılar Bizleri Yıldırılmaz!", "Kahrolsun Faşist TC Devleti!", "Faşizme Karşı Silah Başına!", "Yaşasın Devrimci Öğrenci Birliği!" sloganları attık. Eylemi alkışlarla bitirerek dağıldık. Bu arada sivil bir den saldırarak bizleri sürüklemeye başladılar. 6 Kişi gözaltına alındık. Polis, bizleri sürüklerken "Baskılar, Gözaltılar Bizleri Yıldırılmaz!", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!" vb. sloganlar attık. Bu arada polisler yumruklarla vurarak, ağızımızı kapatarak sloganlarımızı atmamıza engel olmaya çalıştılar. Buna rağmen bizi susturamadılar. 4 Kız arkadaşımızı saçlarından çektişirerek polis otosuna kadar sürüklediler. Bizler aralıksız olarak slogan attık ve zafer işaretleri yaptık. Polis otosuna zorla bindirilirken arkamızda halk polisi yuhliyordu. Polis otosunda marşlar söyledik ve sloganlarımıza devam ettik. Polis bu kez araçta coplarla saldırdı, karşı koyduk. Bizi, Beyoğlu Terörle Mücadele Şubesine götürdüler ve kaba da-

yak attılar. Bizler net olarak tavrımızı ortaya koymuştuk. Onların dediklerini yapmayacaktık. Bizleri ayrı hücrelere koyacaklarını anladığımızda kenetlenedik ve ayrılmadık. Kazaklarımızı, montlarımızı, kemerlerimizi aldılar. Çoraplarımızı çıkarıp beton zeminli bir hücreye koydular. Polisler hücrede de saldırarak bizi kemerlerle dövdüler. Bizler sürekli marşlar söyleyip slogan attık. Bu nedenle bize tekrar hücrede saldırdılar, tekme ve tokatla dövdüler, sürekli küfür ederek tehditler savurdular.

Biz şubeye getirildiğimizde açlık grevinde olduğumuzu söyledik. Bizi bırakmaya kadar açlık grevimize devam ettik. Gözlerimizi bağlayarak sorguya aldılar. Kız arkadaşlarımızı saçlarından sürükleyip, kafalarımızı yerlere vurdular. Sorgu sırasında bir arkadaşımızı falakaya aldılar diğer arkadaşlarımıza ise sürekli coplarla vurarak işkenceyi sürdürdüler. Hepimiz yapılan suçlamaları kabul etmediğimizi söyledik. Ertesi sabah savcılığa çıkarıldık. 3 Arkadaşımız işkence gördüklerine dair rapor aldılar.

İçeride DÖB'e yaraşır bir tavır sergiledik. Moralimiz çok yüksekti. Hücrede halay çekip marşlar söyleyerek baskıların, gözaltıların bizi yıldırmadığını ortaya koymuştuk. Kararlılığımızı bir kez daha göstererek işkencecileri kendi inlelerinde vurmuştuk. Mutluyduk çünkü ne baskıların ne de ölümlerin bizleri yıldırmayacağını biliyorduk. Mücadelenin süreceğini ve kazanacağımızı biliyorduk.

Bir DÖB'ün

DTCF'DE FAŞİST SALDIRI

12 Eylül faşizmin halklarımıza uyguladığı kişisizleştirme, sindirme ve pasifikasyon politikalarının, yükseköğrenim gençliği üzerindeki yansımaları olan YÖK, onikinci kuruluş yıldönümünde, çeşitli üniversiteler de yapılan gösterilerle protesto edildi.

Yükseköğrenim gençliği bu yılın başlarında, paralı eğitime ve har(a)çlara karşı yaptığı eylemliliklerle yükselttiği mücadele immesini, 6-7 Kasım YÖK'ün kuruluşunu protesto eylemlilikleriyle bir adım öteye taşıdı. Ülkenin değişik üniversitelerindeki gösteriler ve protestolar bu yıl geçtiğimiz yıllara oranla daha coşkulu ve kitleseldi.

YÖK'ün kuruluşunu, paralı öğretimi ve har(a)çları protesto gösterilerinden bir tanesi de Ankara Üniversitesi Dil Tarih Coğrafya Fakültesi'ndeki eylemlilikti. DTCF'deki bu gösterinin bir özelliği de geçtiğimiz yıl faşist saldırılara karşı basın açıklaması sonrası 32 kişiye açılan soruşturmanın, 7 Kasım tarihine rastlamasıydı. 7 Kasım günü DTCF orta bahçede yaklaşık 400 kişinin katılımıyla, oldukça coşkulu, kararlı bir protesto eylemliliği düzenlendi. İki saate yakın süren gösteri de tiyatro gösterisi, şiirler, söylenen türkülerle, çekilen halaylarla coşku doruğa tırmandı. Kitle, "YÖK'e Hayır!", "Soruşturmaya Hayır!", "Sermaye Defol, Üniversiteler Bizimdir!", "DTCF'liler Yargılanamaz!" vb. sloganlarla YÖK'ü ve 32 DTCF'li öğrenciyi açılan soruşturmayı kınadı.

DTCF'de yapılan son yılların bu en coşkulu ve kitlesel eylemliliği sonrasında sermayenin, devletin yedek gücü sivil-faşist grup devreye girdi. Evet, korkuyorlar ve hazmedemiyorlardı öğrenci gençliğin kararlılığını. DTCF'de yıllardır kurmaya çalıştıkları egemenlik artık yavaş yavaş devrimci demokrat öğrencilerin inisiyatifine geçiyordu. YÖK protestosu-

nun bir gün sonrasında kendilerine "Ülkücü Gençlik" diyen sivil-faşist grup, okulda bu gösteriyi düzenleyenlerin yasadışı örgüt olduğunu ve bu kişilerin cezalandırılacağını iddia eden ve tam bir sokak serserisi diliyle kaleme alınmış bir bildiri dağıttı. Ertesi gün de okulda bu faşist serseri grup bir devrimci demokrat öğrenciyi tartakladı, bir başka öğrenciyi de bıçak çekti. Bu olaylarla birlikte okulda yükselen gerilim sonrası devrimci öğrencilerin yabancı diller binasına çekilirken sivil-faşist grup saldırganlığını kantin bahçesinde kırdığı sopalarla, taşıdığı demir çubuklarla gösteriyordu. 10 Kasım Cuma günü okula gelen devrimci demokrat öğrenciler, alınan karar gereği sivil-faşistlerin tehdit bildirisine karşılık bir bildiri kaleme aldı ve kitlesel bir şekilde sivil-faşist serseri grubun "üs" haline getirdiği kantine girerek bu bildiri okudu. Yaklaşık 150 kişiyle devrimci demokrat öğrenciler kantine girdiğinde, bir kaç gün önce tehditler savuran bu serseriler topluluğunun gözlerinden korkuları okunabiliyordu.

Öğrenciler, faşizme karşı kararlılıklarını dernek panosundan indirdikleri "Ya Sev Ya Terket" afişleri ve "Baskılar Bizleri Yıldırılmaz!", "Faşizme Karşı Omuz Omuz" vb. attıkları sloganlarla gösterdiler. Bu arada okuldaki özel "Güvenlik" birimlerinin, faşistlerin üzerinde yaptığı arama sonrası sopa, demir çubuk, döner bıçağı gibi saldırı aletleri bu halk düşmanı faşistlerin saldırgan yüzünü gözler önüne seriyordu. Bu olay sonrası, sloganlarla orta bahçeye gelen kitle faşist saldırıları kınayan bir konuşma yaparak dağıldı.

**BASKILAR BİZLERİ YILDIRAMAZ!
SİVİL-FAŞİST-POLİS-İDARE
İŞBİRLİĞİNE SON!**

Ankara DÖB

CEZAEVİNE ZİYARETE GİDEN TUTSAK YAKINLARINA GÖZALTI

10 Kasım 1995 günü, sayıları onu bulan tutsak yakını Bayrampaşa Cezaevi çıkışında hiçbir gerekçe gösterilmeden gözaltına alındı. Gözaltına alınanların bir kısmı daha sonra bırakılmasına rağmen dergimiz okurlarından Meral Çavundur, Zülcihan Şahin ve diğer bir tutuklu yakını Birgül Kutun'dan haber alamıyor.

13 MART GKB EYLEMLERİ

Bağcılar semtinde bulunan Milli Gençlik Vakfı (MGV), 1 Kasım 1995 günü 13 MART GKB TKEP/LENİNİST taraflarından bombalandı.

Dergimize ulaşan haberde, MGV'lerin faşizmin başka biçimi olan zulümün ve sömürünün dinci gericiğe dayandırılarak sürdürülmesine hizmet eden odaklardan biri olduğu ve bu odakların dağıtılacağı açıklaması yapılarak, eylemin bir amacının da Açlık Grevinde bulunan devrimci tutsakların direnişini en geniş kitlelere ulaştırma amacı taşıdığı belirtildi.

Bombalama sonucu MGV'de büyük hasar meydana geldiği öğrenildi.

9 Kasım 1995 günü İhlamurkuyu'da "Buca'nın Hesabını Soracağız!" 13 MART GKB TKEP/LENİNİST yazılı ve bomba süsü verilmiş pankart asıldı. Pankartın, faşist TC'nin, Buca Cezaevi'nde bulunan üç DHKC'li devrimci tutsağı katletmesini ve cezaevlerine yönelik saldırıları protesto etmek amacıyla asıldığı belirtildi.

Bağcılar Caddesi üzerindeki Türkiye Gazetesi İrtibat Bürosu 10 Kasım 1995 günü saat 23.00 sıralarında bombalandı.

Dergimize yapılan açıklamada Türkiye Gazetesi'nin TC devletinin sesi, Halk Düşmanı Anti-Komünist bir yayın olduğu ve eylemin TC'nin emekçi halk yığınlarına, devrimcilere, işçilere, memurlara ve öğrenci gençliğe uyguladığı devlet terörünü protesto etmek amacıyla yapıldığı belirtildi.

11 Kasım 1995 günü İhlamurkuyu'da dinci faşistlerin yuvalandığı Furkan Spor Salonu parça tesirli bomba ile tabrip edildi. "Faşizme hizmet eden tüm odakların, halk düşmanı yüzlerini teşbir etmek ve halk yığınlarından tecrit etmek için" dağıtılacağı belirtilen açıklamada "Faşist Yuvalarını Dağıttık, Dağıtacağız" denildi ve bu yöndeki eylemliliklerin süreceği belirtildi.

BÜYÜK BUNALIM

TC ekonomisi özellikle 93 sonunda başlayan hiper enflasyona doğru evrilen yapısı, giderek çöküşe doğru önlenemeyen bir hızla inmektedir. '94'te yapılan (2. defa) devalüasyonlar Lira'nın döviz karşısındaki kur düşüşü, bazı bankaların iflas etmesini, öbür bankaların da zor duruma düşmesine ve sanayi dalındaki işletmelere kredi vermekte zorluk çektiklerine tanık oluyoruz. Bu değişimler, olumlu olumsuz yönleri ile beraber, bir yandan Türkiye emekçilerini ve Kürt halkını çok daha büyük bir sömürü cenderesine sokarken, diğer yandan yükselmekte olan sınıfsal ve ulusal devrime doğru evrilen bir gelişmeye tanık oluyoruz. Gerek Türkiye emekçi sınıfları, gerekse Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi bu tarihi fırsatı yakalamak için büyük radikal çıkışlar yapmaktadır.

Evet, TC ekonomisi tarihinde ilk defa bu kadar büyük bir bunalımla yüz yüzedir. 1994 itibarıyla dış borç 70 milyar, iç borç 20 milyar, bütçe açığı, 70-80 milyar dolar düzeyindedir.

1980 yılında alınan 24 Ocak Kararları ile emperyalist dünya ekonomisiyle bütünleşme gerekliliği, gümrük duvarlarını kaldırması ve ihracat öncelikli ekonomik politika, onun devamı niteliğinde olan 5 Nisan Kararları, bunalımın tüm yükünü emekçi ve yoksul Kürt ve Türk halkının sırtına bindirmiştir. Sadece 1994 yılında harcanan askeri yatırım miktarı (400 trilyon) TC bütçesinin yarısı kadardır. Tanesi 16,5 trilyon olan Awacks uçağı alabilmek için çarpınan TC'nin ekonomisinin gelecekte içinde bulunacağı durumu gözler önüne sermektedir.

Üst üste yapılan zamlar ve neticesinde % 100'ü geçen enflasyon oranı gelecek bir kaç ay içinde geçireceği ekonomik bunalımın diğer evreleri, beraberinde siyasal ve askeri bir çöküşü de hızlandıracaktır. TC hükümeti ve ordusundaki bunalım bunun en açık göstergesidir. TC ekonomisi savaşa göre düzenlenmiştir. Savaş harcamaları vergiden savunma fonuna aktarılan % 100-200'lük artış, güvenlik güçlerinin ücretlerine yapılan % 100'lük artışları bu ekonominin ne kadar ayakta kalacağını göstermektedir. TC bir bakıma son kozlarını oynuyor. 12 Nisan 94'de Güney Kürdistan'a yapılan askeri hareket ve işgal provası olması yanında daha sonra yaptığı bombalamaların maliyeti 10 trilyonu geçmiştir. Şimdilerde yapılan askeri hareketin maliyeti bu rakamın çok çok üzerindedir. TC neyi var, neyi yok Kürdistan dağlarına atarak bu işten bir an önce sıyrılmak niyetindedir.

Kürdistan'da süren savaş yüzünde TC'nin

önemli bir pazarı işlevsiz kalmış, yatırımların bazılarını durmuş, bazılarını da savaş yüzünden, işleyen yatırımlardan kaynak transferini zorlaştırmaktadır. TC, Kürdistan pazarını, belki pratik alanda hala kaybetmemiştir ama artık gelir elde edemediği gibi, Türkiye halkı üzerine yüklediği vergilerle aldığı savaş araçlarını durmadan buraya aktarmaktadır. Bu durum Kürdistan pazarını kaybettireceği gibi, kendi iç pazarını da kaybettirecektir. Çünkü bütün baskılara ve sömürüye rağmen, toplanan vergiler savaşı durdurmaya, Kürt Ulusal Mücadelesini bastırmaya yetmemektedir. Her gün yeni vergi çeşitleri, yeni kılıflar altında piyasaya sürülmektedir. Osmanlılar döneminde 50 çeşit vergi vardı. TC biraz daha moderm tarzda o sayıya ulaşmaya çalışmaktadır. Osmanlılar doğuya yaptıkları her seferde, askerinin yiyeceğini, savaşın tüm masrafını, çıkarılan yeni vergilerle Kürdistan halkından karşılıyordu. Bugünde temel tüketim maddelerinden başlanarak stopajlara kadar genişletilen savunma sanayii destekleme fonu gibi illegal vergi türü, yasal olarak Türk Silahlı Kuvvetlerini Güçlendirme Vakfı, Polis Güçlendirme Vakfı vs. adı altında bir çok alanda halktan toplanan milyarlarca lira, savaşın kimlerin sırtından sürdürüldüğünü apaçık ortaya koymaktadır. Türkiye emekçilerinin, gelecek dönemde bu yükü kaldıramayacağı ve süren savaşa alet olmayacağı bir radikal ve politik bir zeminde karşı çıkacağı gün gibi ortadadır. Kürdistan'da yüzlerce işletme, onlarca petrol kuyusu kapatılmış, yol-inşaat gibi sektörler büyük oranda durmuş, eğitim yapılamamakta, bir çok kamu kurum ve kuruluşu işlevsiz kalmaktadır. Kürt halkının son yerel seçimlerde, büyük oranda katılmama, red oyu verme gibi eylemlerle TC'nin resmi politikasına açıkça gösterdiği muhalefet, gelecek dönemlerde bu muhalefetin açık bir ayaklanmaya doğru yol alacağı aşikardır. Yakılan ve yıkılan yüzlerce köy ve şehirlere göç eden yüzbinlerce insan, nüfusu milyonu geçen büyük şehirler yaratmıştır. Kürdistan'ın bu şehirlerinde gelecekte bir lumpen kitlesi ortaya çıkacağı gibi, geniş ve sınıf bilinci almış büyük bir proletarya sınıfı da doğacaktır.

Türkiye'de başlayan hiper enflasyon, arkasından hiper faiz ve artan hiper işsizlik sonucu, binlerce işçi işten sokağa atılmıştır. Otomobil sektörü durmuş, binlerce işçi ahlımış, satılmayan binlerce otomobil beklemekte, bu üretim fazlalığı, talep azlığı neticesinde hükümet KDV'yi, otomobil sahipleri de fiyatları bir miktar indirme gayreti içindedirler. Bu yolla otomobilleri iç ve dış pazar-

larda tüketmek ve yeniden üretime hız vermek gayretli, krizin aşılması sorununu gördüğü kadıyla çözemeyecek. Tekstil sanayi aynı biçimde durma noktasındadır. TC, 12 Eylül'den sonra gasbettiği işçi hakları neticesinde Türkiye ve dünya pazarlarında ucuz emek cenneti haline geldi. Bu dönemden sonra ucuz emek ve hammadde ile dünya piyasasında tekstil sektörü rekabet şansı biraz arttı. Reel ücretlerdeki düşüş, gelir vergisi paylarının artırılması, işçilerin milli gelirden aldığı pay her geçen gün düşerek, 1960 ve 1990 yılları arasında geçen otuz yıllık süreçte % 6,5'lük bir düşüş olmuştur. Yani yüzde 21,5'tan % 15'e inmiştir.

TC'nin ekonomik yönetimi yıllardır IMF'nin elindedir. IMF Dünya bankası geçen sene gönderdiği son "istikrar paketini" değerlendirme raporunda bir paketin yeniden açılacağını göstermektedir. Giderek kendisine köle olan TC'yi daha da sefilleştirmek, bu sayede Türkiye halkını iliklerine kadar sömürme gayretli, çok hızlı bir seyir izlemektedir. KİT satışlarından ve diğer alanlardan elde edilecek paranın önemli bir kısmı dış borç faizlerine gidecektir. IMF bu parayı yetersiz gördüğü için yeni para toplama yöntemleri ve seçeneklerini TC'ye öğretmektedir.

Hükümet ihracatçıya vereceği krediyi bile bulamadığı için, kamuoyunda Fak-Fuk-Fon olarak bilinen Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışmayı Teşvik Fonu'ndan, Geliştirme ve Destekleme Fonu'na 1 trilyon aktarıyor. İhracatçıyı desteklemek amacıyla Eximbank'a aktarılan bu para 350 milyon dolar tutarında olup, sözde yoksullar için toplanan ama gerçekte hep baskı amaçları için kullanılan Fak-Fuk-Fon'ları artık ihracatçı şirketlerin cebine girecektir. Bu paraya bile muhtaç olacak kadar sefilleşen TC hükümeti, iflas bayrağı çekiyor demektir. Kapitalizmin hiç bir zaman insanlara mutluluk ve refah getirmeyeceği, aksine sömürü, baskı, işkence, soykırım, ahlaksızlık, çürüme ve ve sonunda kendi bitişini hazırlayacağı açıktır. Önümüzdeki dönemde tüm dünya konjoktüründe bu bunalımlar ardı arkası gelmeyen patlamalarla kendini belli ettirecektir. Sosyalizm, tartışma götürmez bir biçimde ülkemizde ve dünyada önümüzdeki dönemde gündemin başına oturacaktır. İnsanların gidebileceği, kapısını çalabileceği tek adrestir Sosyalizm. Layık olduğu itibarıyla fazlasıyla kavuşacaktır. Derinleşen ve çürüten kapitalizmin, evrileceği başka bir yer var mı? Başka adresi var mı? Başka alternatif var mı?

(AVRUPA) Alaaddin YILMAZ

Sovyet Halkının Kanada'lı Dostları Derneği'nin aylık yayın organı olan "Northstar Compass" adlı dergisinde yayınlanan yazılardan çeviriler.

SOSYALİZM-EVET!

'40'lı yaşlarının ortalarında bir adam. İtalya'dan ithal yeni ceket, parlayan ayakkabıları onun bir 'işçi' değil, 'karanlık işlerle' uğraşan biri olduğunu gösteriyor. Duvarda asılı duran 'Sosyalizm-evet!' yazılı afişe bakıyor.

Afiş duvardan sökerken, dişlerinin arasından alaycı bir sesle "hâlâ mı bu komünistler!" diyor.

Sökülen afiş daha yere düşmeden, anti-komünist savaşçının ardında iri yapıtı, mavi bereli üç genç beliriyor. Adamın yüzünü kendi taraflarına çevirip etrafını sarıyorlar. Ona aynı afişten bir tane verip eline de tutkallı bir fırça tutturduktan sonra 'bunu aynı yere yapıştıracağız!' diyorlar.

'Bunu asla yapmam, sizi gidi komünö-faşistler' diye bağıyor adam. Bu bağırışına öyle 'sarsıcı' bir karşılık alıyor ki, afiş iki dakika içinde aynı yere çok güzel bir şekilde yapıştırılmış oluyor.

Bu gençler, 1994'ün kasımında kurulan ve bugün Ukrayna'nın belli başlı şehirlerinde örgütlenmiş bulunan 'Kızıl İşçiler Birliği'nin üyeleri. Bu birliğin üyeleri sosyalizmi, Lenin'i, Stalin'i, marksizmi ve Sovyetler Birliği'nin yeniden doğması idealini savunuyorlar.

Birlik, milliyetçi ve faşist güçlerden gelen saldırılara karşı bütün diğer gençlik örgütleriyle, komünist parti ve hareketlerle işbirliği yapıyor. Liderlerinden birinin dediği gibi: 'Amaçlarımız ciddi ve uzun vadeli. Sovyetler Birliği'ni savunmak için gerekirse sonuna kadar savaşacağız!'

Bu birliğin üyelik kriterleri çok sıkı. Safflarına herkesin girmesine izin vermiyorlar; militanlık, yurtseverlik ve sosyalizme ve komünizme adanmışlık arıyorlar. Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği'ni yeniden kurmaya çalışan bütün güçlerle eylem birliği yapacaklar."

(Ukrayna'nın Lvov şehrinde yayınlanmaya yeni başlayan gençlik dergisi LENİNİSKA MOLOD'un ilk sayısından.)

WALL STREET RUSYA'YI YAĞMALIYOR

On yılı aşkın bir dönem boyunca ABD Rusya'ya uranyum için 12milyar dolar ödeyecek.

Bu para pek Rusya'da kalacak gibi görünmüyor. Interpol'ün Rusya şubesi şefi Yuri Melnikov, BBC World Service (BBC'nin bütün dünyaya yayın yapan radyo ve TV servisi -çev.) ile yaptığı bir söyleşide, yalnızca geçen yıl içerisinde Rusya'dan gerçekleşen sermaye kaçışının 80 milyar doları bulduğunu söyledi. Bu kaçış bu yıl da sürüyordu ve aylık ortalaması 1,5 milyar dolardı. Yine Melnikov, bu süreçte ABD bankalarının büyük bir rol oynadıklarını söyledi.

3 Temmuz tarihli New York Times, Çernomirdin'i "yeni özelleşen büyük sermaye ile hükümet arasındaki olağanüstü sıcaklığın ilk örneği" olarak tanımladı. Bu arada Çernomirdin'in Rusya'da yeni özelleştirilen petrol tekeli Gaznaprom'dan büyük çıkar sağladığına inanıldığını biz belirtelim.

Gazete, Çernomirdin'le Gore'un "yakın bir ilişki geliştirdiklerini" yazıyor. İlişki 1993 Ekim'inde başladı. Gore, Yeltsin rejiminin parlamentoya karşı gerçekleştirdiği silahlı saldırıya ve parlamentoyu destekleyen yüzlerce kişiyi öldürmesine ABD'nin desteğini göstermek üzere Moskova'ya gelmişti. Rusya'nın bugünkü parlamentosu (Duma) için seçimler bu katliamdan sonraki terör ortamında gerçekleşmişti.

Yeni bir Gore ziyaretinin içerdiği bu sembolizmin Yeltsin karşıtı yasama üyeleri (bkz. Yazının başında sözü edilen kriz. Burada, Çeçenya savaşı konusunda Yeltsin'le ters düşen Duma üyeleri kastediliyor. -çev.) üzerinde gerekli etkiyi yaratacağı düşünülmüştü.

ÇEÇEN HALKINA YÖNELİK IRKÇI KIYIM

Gore ve Çernomirdin görüşürken, binlerce paraşütçü ve İçişleri Bakanlığı'na bağlı güçler, Moskova ve diğer Rus şehirlerinde kol gezmekteydi. Polis, Çeçenleri ve Kafkasya kökenli başka insanları topluyordu. Kara saçlılar ve Kafkaslara özgü özellikleri taşıyan herkes durduruluyor ve keyfi olarak gözaltına alınıyordu.

Rusya Komünist İşçi Partisi'nden Viktor Anpilov, Workers World'e "Bu şovenizmin ve ırkçılığın bir taktiğidir" diyordu. "Bugün Kafkas kökenli insanlara yapıyorlar bunu. Yarın onun yerini Ukraynalılar ve Yahudiler alabilir.

"Halkı bölmeye çalışıyorlar; onları birbirinin karşısına geçirip dikkatleri rejimin suçlarından ve ülkenin soyulmasından başka yönlere çevirmek için. Ayrıca devlet aygıtını bütün halka saldıracak güce erdirmeyi amaçlıyorlar.

"Biz komünistler şovenizmle savaşmalıyız. Biz bütün Sovyet halklarının birliğini istiyoruz."

Gore'un duyguları farklıydı. O, "yeni, demokratik Rusya"ya övgüler düzüyordu. Kuşkusuz, ırkçı polisin tacizleriyle Gore'un "demokrasi" anlayışı arasında çelişki yoktu. Polisin "demokratik" ABD'de her gün siyahılara ve Latin kökenli insanlara aynı şeyleri yapması da bu yüzdendi.

Gore'un Moskova'ya gelişinden iki hafta önce Çeçen komandolar Rusya'nın Budyennovsk şehrinde bir hastaneyi ele geçirmiş ve Yeltsin rejiminin halklarına yönelik kat-

liamlarını durdurmasını istemişlerdi. Yeltsin ise anlaşmaya yanaşmak yerine askerlerine hastaneye saldırmalarını emretmişti.

Saldırı başarısızlıkla sonuçlandı ama bu arada hemen hepsi Yeltsin'in askerlerinin kurşunlarıyla olmak üzere 126 sivil Rus ölmüştü. Yeltsin-Çernomirdin rejimi ancak bundan sonra Çeçenya'daki saldırılarına ara vermeyi ve Cehar Dudaev'in isyancı hükümetiyle görüşmelere başlamayı kabul etti.

Ocak ayından beri on binlerce Çeçen sivil Yeltsin'in güçleri tarafından öldürüldü.

21 Haziran günü, Rus Duma'sı Yeltsin rejimine hiç güveninin kalmadığını bildiren bir önergeyi kabul etti. Ama 1 Temmuz günü, yeni bir oylama istendiğinde bir uzlaşma sağlanmıştı.

Yeltsin üç bakanı ve 450 kişilik Duma'da kendisine karşı oy kullanmakta ısrar eden 193 parlamento tasfiye etti.

Yeltsin'in cellât başı, Savunma Bakanı Pavel Graçev, tasfiye edilmeyenlerden. Çeçenya savaşını yöneten Graçev, 1993'teki parlamento binası katliamında da yöneticiydi.

Parlamento seçimlerinin Aralık ayında yapılması kararlaştırıldı. Yeltsin ve Çernomirdin, seçimlere hile katmak için şimdiden çalışıyorlar. Çernomirdin, açıkça sermaye yanlısı olan, "Rusya'nın Evi" adlı bir parti kurdu. Köylü Partisi'nden Duma üyesi İvan Ribkin de, Rusya'nın Evi'ne "muhalafet" etmek üzere özelleştirmeye ve kapitalist pazara karşı çıkmayacak bir muhalafet bloku oluşturmayı kabul etti. Köylü Partisi, 1993 parlamento seçimlerinde Rusya Federasyonu Komünist Partisi ile ittifak kurmuşlardı.

KOMÜNİST İŞÇİLER SEÇİM BLOKU ÖRGÜTLÜYOR

Bununla birlikte, gerçek anti-kapitalist güçler de seslerini duyurmak için mücadele ediyorlar. 17 Haziran günü, Rusya'nın 46 bölgesinden 580 delege, İşçilerin Rusya'sı Hareketi'nin Üçüncü Kongresi için Moskova yakınlarındaki bir kolektif çiftlikte bir araya geldiler. Delegelerin dörtte üçü işçiydi.

Kongre, Viktor Anpilov'un Aralık seçimlerinde komünistlerin ortak liste çıkarması yönünde hazırladığı bir önergeyi destekledi. Rusya'nın Komünistleri-İşçileri adını taşıyan ortak liste, Sovyetler Birliği'nin yeniden kuruluşu ve üretim araçlarının işçi sınıfı mülkiyetinde olması temelleri üzerine oluşturulacak.

Sovyet Komünist Partileri Birliği'nden Oleg Şenin, Subaylar Birliği'nden Stanislav Terekov ve Sovyet Kadınları Kongresi'nden Natalya Belokopitova, kongrede ortak liste görüşünü destekleyen konuşmalar yaptılar.

Kongrede konuşan bir fabrika işçisi şunları söyledi: "Biz seçimlere sıcak koltuklar kazanmak için değil, halka rejime karşı savaşmak üzere harekete geçirmek için katılacağız. Komünistler rejime karşı savaşmalıdırlar. Komünistlerin pazar yanlısı teorilerini her türünü reddetmelidirler."

Kongre, Yeltsin rejiminin Çeçenya'da yol açtığı yıkımın canlı bir tanığını da dinledi. Bu tanık, SSCB Yüksek Sovyeti üyeliği yapmış Saja Umalato'ya'ydı. Umalato'ya'nın babası, Yeltsin güçlerince öldürülen Çeçen sivillerinden biriydi.

İşçilerin Rusyası, ABD'de idam cezasının infazı gündemde olan siyah gazeteci Mumia Abu-Jamal'e özgürlük isteyen bir önergeyi de kabul etti.

KOMÜNİST PARTİLER AYRIŞIYOR

Rusya Federasyonu Komünist Partisi (KPRF), yeni bloka girmede. 24 Haziran günü parti lideri Gennadi Juganov tarafından yapılan açıklamada KPRF'nin seçimlere kendi listesiyle katılacağı duyuruldu.

KPRF, eski Sovyet Komünist Partisi'nin örgütsel mirasının büyük bölümünü devralmış bir parti. Tabanı sosyalizm yandaşı olmakla birlikte liderliği pazar reformları ve özelleştirmeye olduğu gibi Çeçenya'daki savaşa muhalafet konusunda da yetersiz, uzlaşmacı.

KPRF, Şubat ayındaki kongresinde, "Dünyanın Bütün İşçileri, Birleşin!" sloganını programından çıkardı. Partinin seçim programı, bir "sol-yurtsever koalisyon" hükümeti ve "karma ekonomi" öngörüyor.

Öte yandan, Rusya Komünist İşçi Partisi'nin (RKRK) liderlerinin çoğu, Sovyet döneminin halk içindeki komünistlerinden çıkmış. Parti eski dönemde SBKP içerisinde yer almamış çok sayıda insanı da saflarına kazandı.

RKRK'den Viktor Anpilov, İşçilerin Rusyası kongresinde yaptığı konuşmada partisinin konumunu açıkladı. "Biz pazar reformlarının her türüne karşıyız. Rusya'da bugün yaşanan kriz bu reformlardan kaynaklandı. Tek çıkış yolu üretim araçlarının toplumsal mülkiyetini yeniden örgütlemek ve özel mülkiyetin her türünü dışlamaktır. Bugünkü krizin ve Çeçen Cumhuriyeti'ndeki kıyımın sorumlusu gayri millî ve halk karşıtı yönetimdir. Onları affetmeyeceğiz."

Anpilov, bunun bir parlamenter mücadeleden fazlasını gerektirdiğini söyleyerek, "Toplumsal huzursuzluktan korkmamalıyız. Biz toplumsal huzursuzluğu örgütlemek zorundayız. Yoksa Yeltsin rejiminin suçlarını işlemesine yardım etmiş oluruz.

"Biz siyasal grevler örgütlemek ve aynı zamanda halk karşıtı yasaların kabulünü önlemek üzere parlamenter mücadeleyi kullanmak zorundayız. Reformistlerin aksine biz işçi sınıfından sadece oylarını istemiyoruz.

"Biz işçi sınıfı iktidarı için ve sömürücüler sınıfının tasfiyesi için savaşıyoruz. Artık daha fazla bekleyemeyiz. İşçi sınıfının geleceği söz konusu."

Anpilov, işçi sınıfı ile köylülük arasında birlik sağlanması çağrısında da bulundu. "Unutmamalıyız ki, Rus köylüleri kolektif çiftliklerin dağıtılmasını kabullenmedi; Rusya'da toprak özelleştirmesinin başarısızlığa uğraması bunu gösteriyor."

BILL DOARES

* New York'ta yayınlanan haftalık Workers World gazetesinin 13 Temmuz 1995 tarihli sayısından çevrilmiştir. Yazıyı kaleme alan Bill Doares, gazetenin Rusya muhabiridir.

TKEP/Leninist üyesi olarak İstanbul 5 No'lu Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde idam istemiyle yargılanan ve halen Bayrampaşa Kapalı Cezaevi'nde bulunan Ümit Onursal Özat'ın açlık direnişi ve TKEP/Leninistin kuruluşunun 6. yılı dolayısıyla mahkemede okuduğu bildirgeyi yayınlıyoruz

İSTANBUL 5 NO'LU DEVLET GÜVENLİK MAHKEMESİ BAŞKANLIĞINA

Türkiye ve Kuzey Kürdistan komünistleri olarak kendimizi TKEP/LENİNİST olarak ifade ettiğimiz 1990 Eylül'ünde; Türkiye ve Kürdistan'da devrimci durum var demistik. Kısa bir süre sonra ise Türkiye ve Kürdistan'ın devrime gebe olduğunu söyledik. Çok geçmeden, 1991 Eylül'ünde kurulan DYP-SHP hükümetini bir iç savaş hükümeti olarak nitelendik ve adı konmamış bir iç savaşın içindeyiz dedik. 1994 Ekim'inde Genel Silahlanma'dan ve yerel ayaklanma örnekleri yaratmanın gerekliliğinden, bunun öneminden bahsettik ve biz daha bunu gerçekleştiremeden İkitelli halkının Star baskını ve Gazi ayaklanması patlak verdi. Halkın silahlandığını ise büyük endişelerle faşist basının kendisi ifade ediyor.

Teorik olarak öngörmemize rağmen biz Leninistler ise, pratikte bu süreçlerin hep gerisinde kaldık. Burjuvazi bize oranla daha hazırlıklı girdi bu süreçlere. Bu bir gerçek. Ama bir gerçek daha var ki, o da, halkın burjuvazinin yaptığı hazırlıkları yetersiz bırakacak denli politikleşmesi ve mücadelenin içine girmesi. Yani bizler, varolan devrimci durumu devrime dönüştürebilecek bir hazırlığı tamamlayamamışsak da, burjuvazi de, yığın hareketini ezebilecek bir hazırlığı henüz tamamlayabilmiş değil. Gazi, bu durumun bir ispatı oldu.

Gazi, devletin tüm militarist güçlerini birden harekete geçirip ayaklanmayı boğmayı henüz göze alamadığını ortaya çıkardı. Bu ise bizlere güçlerin dengede olduğunu gösterdi. Burjuvazinin Türkiye cephesinde iç savaş devrimcilerden daha hazırlıklı girmesine karşın, gelişen Kürdistan devrimi, Türkiye ve Kürdistan genelinde bu dengesizliği ortadan kaldırır ko-

numdadır. Gelişen Türkiye devrimi ise, bu dengenin bizden yana bozulacağına garantisidir. Bundan dolayıdır ki, "Ya Devrim Ya Ölüm!" sloganı, güçlü bir işçi hareketinin olacağı önümüzdeki dönemde, özellikle Türkiye için daha bir önem kazanmaktadır.

Güçlerin birbirini dengelemesi ise savaşın durulacağı anlamına gelmez, savaşı dışlamaz. Tersine, savaş daha da şiddetlendirir. Unutulmaması ki, burjuvazinin her geri çekilişinin nedeni, kendisi açısından daha uygun yeni bir mevzide siper almaktır. 1991'de yaşanan bu olmuştur. 1991'de ulusal kurtuluş hareketinin ve devrimci çevrelerin yanlış politikaları, burjuvazinin kendisi için daha uygun bir mevziye çekilmesine olanak sağlamıştı. Demirel ve İnönü'nün bir kâğıt parçasını süsleyen "Demokratik nikâhları" sadece, devrime karşı mücadele için gerekli olan moral koşullarının yaratılması çabasının bir ürünü idi. Unal Erkan'ın Olağanüstü Hal Valiliği'ne atanmasının, Kozakçıoğlu'nun İstanbul Valiliği'ne getirilmesinin, Necdet Menzir'in İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne getirilmesinin ve benzeri atamaların amacı ise bu mücadelenin maddi koşullarını hazırlamaktır.

Yeni politik durum, şaşırtıcı ve sadece devrim dönemlerine özgü bir hızla hatlarını gösterdi. Hükümet, 1991'de lafta geri çekilirken aynı zamanda saldırı hazırlıklarına başladı ve geçti. Yaptıkları tüm vaatleri, devletin gerçek gücüne tüm gerçek anlamda sanki halka daha iyi kavratmak istermişçesine en vahşi, iğrenç zorbalıklar izledi. Vaatler, sözler, kâğıt üzerindeki önlemlerle gerçek arasındaki çelişki sonsuz ölçüde hissedilir bir hal aldı. Gelişmeler, birçok kez

söylediğimiz bundan sonra daha bir vurgulu tekrarlayacağımız şu gerçeği en açık biçimiyle ortaya çıkardı: Burjuvazinin fiili iktidarı yıkılmadan, halkın çıkarlarını savunacak demokratik bir iktidara sahip olunamaz.

İşçi sınıfı ve emekçi halk bu gerçekliği yaşayarak görüyor. Burjuvazinin devletinin, kendisine, bir yandan "Grev senin hakkın" derken öte yandan etrafını asker-polis çemberine aldığına, "Herkes düşündüğünü söyleyebilir, düşünce özgürlüğü var" derken, burjuva aydınların dahi cezaevlerine konulduğunu, "üniversitelerin bilim yuvaları" olduğu ifade edilirken polis ve asker işgaline uğratıldığını, "milletvekillerinin dokunulmazlığı var" denirken hapse konulduğunu, "ben terörle mücadele eden polisimin elini korkak alıştırمام, ona laf söyletmem" diyerek memur dövdüren Orhan Taşanlar'ın, Necdet Menzir'lerin görevde tutulduğunu görüyor. Ve "bize herşey verildi ama hiç bir şeyimiz yok" diyor.

Çıkarılacak yasalar iki elimin parmaklarını geçmeyecek kadar asker tarafından askıya alınıyor, engellenebiliyor. İstanbul'da yapılacak bir eyleme, Kozakçıoğlu-Men zir ikilisi kendi yasalarını dahi takmadan engel oluyor. İstanbul'da yasaların ne zaman ne kadar uygulanacağına bu ikili karar veriyor. Keza, bütün illerde yasaların çerçevesi Vali, Emniyet Müdürü ve Askeri Erkan tarafından belirleniyor.

Peki kimdir bu generaller, vali ve emniyet müdürleri? Mutlaka ortadan kaldırılması gereken olağanüstü kişiler mi? Asla değil. Bunlar, sadece burjuvazinin ve onun devletinin günlük işlerini yapan, orduyu ve polisi kumanda eden en sıradan polis ve asker-

lerdir.

Öyleyse soruyoruz, bu en sıradan polisler olan Menzîr'lerin ve onların günlük işi, nasıl oldu da birden böylesine büyük bir önem kazandı? Çünkü, devrim ileriye doğru akıl almaz derecede büyük bir adım attı ve gerçek, sonu yakınlaştırmıştır. Proletarya ve halk her gün değil, her saat, ya da yıldan yıla değil, haftadan haftaya olgunlaşıyor. Ve işte politik olarak henüz uyanmamış bir hali varken, son derece sıradan polisler olan Menzîr'ler politik bilincine varan veya varmaya başlayan bir halk göz önüne alındığında olanakları sınırsız memurlar haline gelmişlerdir. Çünkü onlar, devletin tüm vahşi ve caniyane ve bir o kadar da anlamsız özünün cisimleşmesidir.

Devrim öğretiyor. Halkın tüm sınıflarına mükemmel bir hayat dersi veriyor. Devrim, politikanın çözülmesi gereken güncel görevlerini en göze batıcı, en elle tutulur bir biçimde öne çıkararak, halkı bu görevlere alışmak zorunda bırakarak ve halka, varlığını, bu görevleri yerine getirmesine bağlı olduğunu göstererek; ve bu görevleri örtbas etmeye, bu görevlerden yan çizmeye çalışanların gerçek yüzünü açığa çıkartarak ilerliyor, eğitiyor.

Özgürlüğe çok yaklaştık. Burjuvazi dahi Kürt halkının varlığını kabul etmeye zorunlu bıraktık. Fakat, bizim kabul edilmeye, haklarımızın kabul edilmesine değil, özgürlüğün ta kendisine ihtiyacımız var. Demokratik Halk İktidarı'na ihtiyacımız var. Buna ne kadar erken ulaşırsak, burjuvazinin yok oluşu o kadar kaçınılmaz olacaktır. Ve burjuvazi, ne kadar kimilerinin başını döndürücü kararlar alırsa, bu bizim iktidara ne kadar yaklaştığımızı, burjuvazinin iktidarının devamının ise ne kadar imkânsızlaştığının kanıtı olacaktır.

Savaş kesin sonuca, iktidarın burjuvazinin eline kalıp kalmayacağı sorusunu yanıtlamaya yakınlaşıyor. Devrimci durum şu veya bu şekilde

artık herkes tarafından kabul edilmiş durumda. Kimilerinin devrimci durum olmadığını ispatlama çabası dahi, tersten bunu göstermektedir. Türkiye'de, birçok ülkede olanın tersi oldu. Bizim daha 1989'da işaret ettiğimiz devrimci durumu, savaş durumunu devrimci-demokrasiden önce burjuvazi kabul etti. Ardından da devrimci-demokrasinin örgütleri.

Burjuvazi, "size istediğiniz her şeyi veriyorum, yazın-çizin, parti kurun ama iktidarına yönelmeyin, buna izin vermem" diyor. Ama biz Leninistler iktidar dışında her şeyin serap olduğunu biliyoruz ve iktidarı istiyoruz.

Burjuvazi her gün vaatlerde bulunuyor, belki bu şekilde düzene dönüşü sağlayabileceğine inanıyor. Ama Menzîr ve benzerleri ile, MHP-ANAP-DYP'si ile sivil-faşist çeteleri ile cisimleşen bu düzende, burjuvazinin bütün çağrılarını cevapsız kalacaktır.

Kurulan DYP-SHP iç savaş hükümetiyle birlikte, devletin militarist güçleri ve sivil-faşist çeteler şimdiye kadar hiç görülmedik bir faaliyete geçtiler. Her yerden katliam, duyulmamış vahşet haberleri geldi. Karşı-devrimci terör her yerde hüküm sürüyor. Mümkün olan her yerde polis, kapitalist toplumun tortusunu gasp ve zorbalığa teşvik ediyor. Kürt ulusuna karşı şovenizmi kışkırtmaya çalışıyor. Karşı-devrim tam hızla çalışıyor. Ordu ve polis işe yarıyor. Makineli tüfekler ateş ediyor, gözler çıkarılıyor, insanlar beşinci kattan atılıyorlar, cezaevlerine operasyonlar düzenlenip katliamlar gerçekleştiriliyor, evler basılıp insanlar öldürülüyor, yağmalanıyor, kundaklanıp söndürülmesi engelleniyor, direnme cesareti gösterenler kurşuna dizilip "çatışmaya giren terörist öldürüldü" deniyor. Kars'tan, Hakkâri'den tutun Sivas'a, Sivas'tan tutun İzmir, İstanbul'a kadar her yerde aynı manzara.

Kesin sonuca doğru gidiyoruz. Leninistlerin şiarları beklenmedik hızla hayata geçiyor. Uğrunda hükümetler

devrilenler bir süre daha Kürdistan'la Türkiye arasında tepinip dursunlar. Serbest askeri operasyonlar için güvenli yer arasinlar. Hiç bir güvenli yer bulamadığında, cezaevlerine saldırıp katliamlar gerçekleştirsinler. Burjuvazinin katliamları daha da yoğunlaşsın, devrimci merkezlerdeki olayların haberleri daha da yayılsın. Bütün bunlar bize, yeni taraftarlar kazandıracak, sayıları azalan burjuvazi taraftarları arasında yeni yalpalanmalara, çözümlere neden olacaktır.

Öyle görünüyor ki, asıl dramın arifesindeyiz. Burjuvazinin politikacıları sözcük denizinde, militarist güçlerinin şefleri ise kan gölünde yüzüyor. Burjuvazinin vaat edebileceği fazla bir şeyi kalmadı. Burjuvazinin elinde son savaşa sokabileceği daha yeni güçler yok. Oysa devrimci ordunun, proletaryanın komünist partisi TKEP/LENİNİST'in safları büyüyor. Güçleri tek tek çarpışmalarda çelikleşiyor, proletaryanın bayrağı giderek Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da daha yükseğe kalkıyor. Ve biz, Türkiye ve Kuzey Kürdistan proletaryasının komünist partisi TKEP/LENİNİST'in içine girdiği 6. mücadele yılında, onun neferleri olarak bir kez daha; iç savaş kazanıp iktidarı alacağız diyoruz.

Ve idam sehpalarında, çatışmalarda, işkencelerde bayraklaşarak bize, burjuvaziyle uzlaşmama geleneğini bırakan yoldaşlarımızın gösterdiği yoldan hareket ederek; Buca Cezaevi'ndeki katliamı protesto etmek ve sorumlularından hesap sorulması, Ümraniye Tabutluğu'nun kapatılması ve devrimci tutsakların siyasi kimliğine yönelik saldırıları boşa çıkarmak için 25.09.1995 tarihinden itibaren başlattığımız SÜRESİZ AÇLIK GREVİ ile TKEP/LENİNİST'in 6. mücadele yılını selamlıyoruz.

YA DEVRİM YA ÖLÜM!

**ŞAN OLSUN PARTİMİZ
TKEP/LENİNİST'E!**

12.10.1995

Ümit Onursal ÖZAT

Küba Merkezi İşçi Konfederasyonu Uluslararası İlişkiler Sekreteri Joaquin CAMERO:

HEDEF; DEVRİMİ KORUMAK VE SÜRDÜRMEK!

27 Ekim 1995 günü Üretken Mimarlar ve Ener-Sen'in katkılarıyla devrimci bir ülkenin, Küba'nın Merkezi İşçi Konfederasyonu Uluslararası İlişkiler Sekreteri Joaquin CAMERO'yu dinleme olanağı bulduk. Devrim sırasında bir tütün fabrikasında işçi olan Yoldaş Camero, Küba'daki sendikal gelişimi, devrime katkılarını, devrim sonrasında ki yapılarını ve yönetime katılımlarını anlattı.

Sorulan sorularla daha da genişleyen konularda, Küba üzerinde öğrenmek istediklerimizi, bilinmeyenleri ya da ikinci-üçüncü elden aktarılanları, Kübalı bir yoldaştan dinledik, öğrendik. Aşağıdaki metin bu toplantı sırasında alınan notların toparlanmasıdır.

Camero, devrimden çok öncelerinde bile oldukça güçlü sendikaların varlığını, hemen tüm işçilerin sendika üyesi olduğunu söylediğinde, salondaki işçi ve memur sendikacıları olarak gıptayla baktık kendisine. Ekonominin çok büyük bir bölümünün yabancı şirketlerin elinde olduğu küçük bir ülke olan Küba'da en önemli sektör şeker ve tütün. Çimento, kâğıt ve ithal edilen arpaya dayalı bira izliyor bunları. Devrim öncesinde sendikalaşma yüksek olmasına rağmen, emeğin sömürülmesi had safhada, halkın büyük çoğunluğu geçim zorlukları altında eziliyor. İşsizlik olabildiğince yüksek. Çünkü, sendikaların yönetimleri işbirlikçi, düşük ahlaklı insanlar yerleştirilmiş durumda. Bunlar hükümetin direktifleriyle davranıyorlar, işçi babası rolünü oynarken, gelişen muhalefeti engellemek, dizginlemek üzere demeçler vererek kitleleri beklentiye itiyorlardı. Batista yönetimine hiç bir zaman karşı olmadılar. Hatta devrim gecesinde Batista'yla birlikte kaçtılar ülkeden.

Bütün bu koşullar, sendikalar ve 1932'de kurulan konfederasyon içinde iki kanat oluşturdu: Batista yanlısı işbirlikçiler ve Devrimciler. Devrimci işçiler ayrı bir sendikal oluşum içine girmediler. Bu işçi hareketini bölmek, etkileşim alanını daraltmamak gerekliliğinden kaynaklanıyordu.

Bununla birlikte devrimciler, sendikaların kendi yapılanmaları dışında olmak üzere, hemen hemen her işyerin-

de, devrim hedeflerini ortaya koyarak komiteler kurdular, siyasal propaganda çalışmalarını bu biçimde sürdürdüler. Yoldaş Camero bunları anlattıktan sonra kendi çalıştığı fabrikayı örnek gösterdi: "O dönemde, bizim fabrikada üç değişik örgüt/organizasyon komite çalışmalarını sürdürüyordu."

Gizli yürütülen bu faaliyetlerde deşifre olanlar, gerillaya katılıyor, işçi sınıfının devrimci durumu devrime çevirişine silahlanarak hizmet ediyordu. Bu aynı zamanda, gerilla ile işçi sınıfının devrim yolunda birlikte davrandıklarının, amaç ve mücadele birliğinin yaşama geçirildiğinin ifadesidir.

Sorulan bir soru üzerine Yoldaş Camero, Küba'da "Genel Grev"i yalnızca bir kez yaşama geçirildiğini, bunun da Fidel CASTRO önderliğindeki halk ordusunun Havana'ya girişini sağlamak, devrimi zafere ulaştırmak amacını taşıdığını söyledi.

Bugün Küba'da 77 bin sendika var. Bunlar her işyerinde bir sendika olarak kurulmuş. Bunlar sektör/işkolu düzeyinde federasyonlar oluşturuyorlar. Ancak, bütün sendikalar Merkezi İşçi Konfederasyonu üyesi. Küba İş Kanunu, herkese kimseden izin almadan, bilgi vermeden sendika kurma yetkisini, hakkını veriyor. Tüm sendikaların yöneticileri 355 bin civarında. Bu yöneticilerin sendikal faaliyetlerini sürdürmeleri için özel izinleri var ve işçiliklerini fiilen sürdürüyorlar. Bununla birlikte 4 bin 4 bin 500 kadar sendika yöneticisi tüm zamanını sendikal çalışmalara ayırıyor. Bunların ücretleri yöneticisi oldukları sendikalar ya da konfederasyon tarafından ödeniyor. Bu ücreti genel kurul belirliyor, fakat bu ücret çalışan işçilerin ücretlerinden daha düşük olduğundan istifalar yaşanabilmektedir.

Sendikaların, üye aidatlarından başka hiç bir gelirleri yok. Devletten yardım almadıkları gibi, işletmelere ortaklıkları da yok. Ama bu sendikaların bütün yöneticileri üye oylarıyla seçiliyor, atamayla yetkilendirilen hiç bir yönetici barındırmıyor içinde.

Küba'da Halk Meclisi anayasa dışında tüm yasaları yapma ve değiştirme yetkisine sahip olmasına rağmen, pratikte iş yaşamıyla ilgili işçilerle ilgili her

yasa tasarısı ya da önerisi öncelikle işçiler tarafından tartışılarak, sendikaları aracılığıyla meclise gelir. İşçiler tarafından benimsenmeyen, kabul görmeyen böyle bir yasa meclisten geçemez.

Yoldaş Camero, 1959'dan beri devrimle, sosyalizmle iç içe yaşadığını bildiğimiz Küba'nın siyasal sistemi üzerine: "Küba, devrimci bir ülkedir. Hedefimiz Sosyalizm olmakla birlikte henüz ulaşabilmiş değiliz. Kübalıların en önemli görevleri devrimi korumak ve sürdürmektir" ifadesini kullandı.

SSCB ve Sosyalist Blok'un çözülmesi Küba halkına ağır yükler getirdi. Bugüne kadar daha çok sosyalist ülkelerle ticaret yapan, ürünlerini bu ülkelere satarken, petrol başta olmak üzere makina yedek parçaları ve sanayi ürünleri ihtiyacını da aynı ülkelere karşılayan Küba, çözülmeden sonra ihtiyaçlarını karşılayamama konumuna düşmüştür.

Yıllık petrol ihtiyacı 12 milyon ton olmasına rağmen, 6 milyon ton petrole yaşamın sürdürülmeğe çalışıldığı ülkede, ulaşım ve tarımsal üretimde hayvan gücü kullanımına geri döndü. Ulaşım, iletişim, üretim felce uğrarken, sosyalist ülkelerde kurulmuş olan dengelemin alt-üst olmasıyla hiç de hazırlıklı olunmayan bir şekilde kapitalist piyasalarda oluşturulan fiyatlarla karşı karşıya kalındı. Bu yüzden ABD ambargosu ve tehditleri karşısında hazırlanan özel harp planları devreye sokuldu. Küba'ya hiç bir şekilde petrol girmemesi, hiç bir malın dışarı çıkmaması üzerine kurulu bu planlarla yaşanıyor. Yani, havada düşman savaş uçakları olmadan, şehirler bombardıman altında kalmadan savaş koşulları yaşanıyor.

Fakat Kübalılar biliyorlar ki, devrimden asla dönüş yok. Biliyorlar ki, geri dönüşün ilk adımı Karayipler Denizi'ni kan gölüne çevirecektir. Ve hedeflerini, görevlerini net olarak ortaya koyuyorlar; **DEVİRİMİ KORUMAK VE SÜRDÜRMEK.**

Varlığı paylaşmak için, yokluğa katlanmak gerek.

Biz de diyoruz ki; Küba'nın mücadelesi mücadelemizdir.

Yaşasın Halkların Mücadele Birliği!

Ya Devrim Ya Ölüm!

KİTAP TANITIMI**MEKSİKALİ DEVRİMCİ**

Günlük hayatın acılarını kitaplarda bulduğu yeni ufukların heyecanıyla yenecek, araştırmacı serüveni bir kişilik kazanan, okumak öğrenmek ve öğrendiklerinin pratikle doğrulanmasını istemek, önü alınmaz eğilimiyle yaşayan, Jack London, bu çetin yaşamını yansıttığı hikaye ve romanlarıyla bizi unutamayacağımız kahramanlarla karşı karşıya bırakıyor.

Meksikalı devrimci adı altında topladığı hikayeleri, onun fırtınalı hayatının bir kesitini veriyor. Estetik bütünselliği içinde çok şeyler öğreneceğimiz hikayelerini derin bir duyarlıkla okuyacaksınız.

Geçmişini kimse bilmiyordu. Hele örgüttekiler.. yani en çok bilmesi gerekenler de bilmiyordu... Adının Felibe Rivera olduğunu söylemişti. Hepsi bu... Ne fazla ne eksik...

Yeraltı örgütünün kapısında değil içindeydi. Devrim için çalışmak istiyordu...

"İyi demek devrim için çalışmak istiyor-

sun, işe yerleri temizlemekle başlayacaksın."

Çocuk sordu: "Bunlar devrim için midir?"

Vera: "Evet devrim için..."

Rivera herkese kuşku ile baktıktan sonra ceketini çıkardı. "Baştıttıne" dedi. Hepsi bu kadar.

Vakit yaklaşıyordu.. Devrim artık gün meselesi idi. Ama para sıkıntısı had safhada idi. Vakit tamamı.. Devrim tetikte idi.. Son bir çaba.. Son bir kararlı saldırı, devrim başarılabilecekti. Onlar Meksika'larını iyi tanurlardı. Bir kere başladımı devrim, kendi kendine devam ederdi.

Ama.. bütün iş paraya bağlıydı. Silahları kullanacak adamlar hazır. Silah tüccarı hazır bekliyordu.

Vera: "Düşüştün bir kere... diyordu, Meksika devrimi önemsiz birkaç dolara bakıyor..."

Yerleri silmekte olan Rivera başını kaldırdı:

"5000 dolar yeter mi? diye sordu.

Kararını verdi... Döğüşecekti...

D evrim için yer silmekle işe başlayan

amatör boksörün, profesyonel bir boksör karşısında kazanma savaşı verirken güç aldığı, yoksul, aşağılanan, horlanan Meksika Halkıydı. Rio Blanco'lu işçiler... Grev yapan işçilerin ot yemeleri... İşçilerin grev yapan arkadaşlarına yardım ettiler diye üzerlerine ateş açılması... Yere düşenler... Aralarında annesinin yüzü...

Sürekli dayak yiyordu. Birden onurlu ve büyük ihtilalin umutları canlandı içinde. Silahlar... İşte önündeydiler.. Her nefret ettiği surat bir silahtı. O silahlar için dövüşüyordu. Silahlar ve Devrim! Bu dövüş bütün Meksika içindi...

Ve kazandı.

Jack London'un Meksikalı Devrimci isimli kitabında ilk hikaye olan devrimciyi okurken bir an devrim için dağlarda tüm zorluklara karşın savaşanları göreceksiniz... Gözlerinizin önüne işkenceci halkları için direnenler gelecek. Teslim olmayıp çatışarak düşenleri anlayacaksınız. Onlarla birlikte devrim halayını çekip onlarla birlikte savaşacaksınız.

*Her şey devrim için...
Devrim devam edebilir.*

**SANATÇILAR
DERHAL****SERBEST BIRAKILSIN**

Cezaevlerindeki devrimci tut-saklara yönelik baskıları, hak gasplarını ve Buca Cezaevi'nde yaşanan baskıları protesto etmek, 1200'ü aşkın devrimcinin cezaevlerinde sürdürdükleri açlık grevlerini desteklemek için CHP Beyoğlu İlçe Merkezi'ni işgal eden Grup Munzur, Kutup Yıldızı, Grup Özgürlük Türküsü, Genç Ekin Müzik Topluluğu sanatçıları aynı gün saat 16.10 sıralarında polislin her zamanki iğrenç davranışıyla gözaltına alınıp Beyoğlu terörle mücadele şubesine götürülmüştür. 8 Kasım sabahı aldığımız bilgiye göre 7 Kasım akşamı sanatçılar Vatan Caddesi'ndeki Terörle Mücadele Şubesi'ne götürülmüşlerdir.

Sanatçıların hayatlarından haklı olarak endişe duymaktayız. Tüm devrimci demokrat insanları ve sanatçıları duyarlı olmaya çağırıyoruz.

**İNSANLIK ONURU
İŞKENCEYİ YENECEK!
DEVİRCİ TUTSAKLAR
YALNIZ DEĞİLDİRİ
UMUDUMUZ KAVGADA,
KAVGAMIZ SANATIMIZLA!**

Genç Ekin Sanat Merkezi

BASINA VE KAMUOYUNA

Grup Özgürlük Türküsü, Kutup Yıldızı, Genç Ekin Müzik Topluluğu, Grup Munzur elemanlarının, cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik baskı ve katliamları protesto etmek ve tutsakların taleplerinin kabul edilmesi için devrimci sanatçı sorumluluklarıyla gerçekleştirdikleri CHP Beyoğlu İlçe Binası işgali sonrası yaşadıkları gözaltı devam ediyor.

CHP'nin emriyle kapılar kırılarak ve dövülerek gözaltına alınan arkadaşlarımız, halen siyasi şube işkencehanelerinde tutuluyor ve haldarında 10 gün gözaltı izni alınmış durumda. DGM Savcılığı'nın ilk anda gözaltı izni vermemesine rağmen siyasi şube işkencecileri durumu bölge savcılığına aktarmamış ve ısrarla arkadaşlarımızın eylemini DGM kapsamına sokmak istemişlerdir. Bu durum işkencenin onaylanması ve devrimci sanatçıların, haldarımızın, devrimcilerin yanında yer almasına gösterilen tahammülsüzlüktür.

Devrimci sanatçılara yönelik bu saldırıların sorumlusu; Ankara'da görevdeyken en ufak bir hak alma isteminde polisleri işinin, memurun, öğrencinin üzerine saldıran, milletvekili dövdürten, Ankara'daki infazların da sorumlusu ve bu gün aynı anlayışla İstanbul'a atanan Orhan Taşanlar'dır. Orhan Taşanlar devrimci sanatçılara yönelik bu saldırısıyla kendisini efendilerine kanıtlamak istemektedir.

Gözaltındaki arkadaşlarımızla görüşen avukatlar, ağır işkenceden dolayı ayakta duracak durumda bile olmadıklarını, yüzlerinde ve vücutlarında morluklar olduğunu belirtmişlerdir.

7 Kasım 1995 tarihinde Bağcılar Barbaros Lisesi önündeki basın açıklamasında, polisin topluluğa ateş açması sonucu ayağından yaralanan ve basına "yasadışı örgüt militanı" demogajileriyle yansıtılan Genç Ekin Tiyatro Grubu elemanı Evrim Öktem şu anda Özel Bağcılar Hastanesi'nde polis ablukası altındadır.

Dün de muhalif kültür-sanat faaliyetlerine tahammülsüzlük politikasının parçası olarak Mezopotamya Kültür Merkezi Diyarbakır şubesi basılmış, 7 çalışanı gözaltına alınmıştır.

Devrimci sanata ve sanatçılara yönelik bu saldırıları protesto ediyor, arkadaşlarımızın serbest bırakılmasını istiyoruz. İlerici, devrimci, demokrat, yurtsever tüm aydınları, sanatçıları ve kamuoyunu bu konuda duyarlılığa çağırıyoruz.

DEVİRCİ SANAT SUSTURULAMAZ! İNSANLIK ONURU İŞKENCEYİ YENECEK!

Anadolu Halk Kültür Sanat Merkezi, Yapı Sanatevi,
Genç Ekin Sanat Merkezi, Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi,
Mezopotamya Kültür Merkezi, Evrensel Kültür Merkezi,

**DERGİMİZ BASKIYA
GİRMEK ÜZEREYKEN
BİZE ULAŞAN HABERE
GÖRE, GÖZALTINDAKİ
SANATÇILARIN TÜMÜ
ÇIKARILDIKLARI DGM
TARAFINDAN
TUTUKLANARAK
CEZAEVİNE
GÖNDERİLDİLER.**

1917 EKİM

BÜYÜK BİR DÖNÜŞÜMÜN ADIDIR

78. yılında Büyük Ekim yaşıyor. Ekim yalnızca Rusya'da yeni bir tarihin başlangıcı değil; dünyanın devrimci dönüşümünün başlangıç tarihidir. Proletaryanın büyük devrimci düşünürü Karl Marx'ın tüm öğretisini özetlerken söylediği; **"mesele dünyayı değiştirmektir"** sözü Ekim tarafından gerçekliğe dönüştürüldü. Ekim Devrimi Rusya'da gerçekleşmiş olsa da, özünde evrensel bir devrimdir. Ekim'i evrensel yapan, çağımızın en tutarlı devrimci tek sınıfı olan proletaryanın bir hareketi olması; yine proletaryanın tek hedefi olan "sınıfların ortadan kaldırılması" sloganını bayrağına yazmasıdır. Ekim'le birlikte, bu yüzyılda, yerküremiz en köklü toplumsal değişikliklere sahne oldu. Ekim Sosyalist Devrimi'nden sonra, toplumsal ve ulusal devrimler çağımızı boydan boya kapladı. Toplumsal devrimler öncelikle Avrupa'nın doğusunda, sonra Çin'de, Kore'de, Vietnam'da ve Küba'da zafere ulaştılar. Ulusal devrimler, Afrika'da, Asya'da Latin Amerika'da onlarca ülkede zafere ulaştı. Böylece tüm bu yüzyıl, ulusal devrimlere de yol açan Proleter Devrimler Çağı olarak sürdü.

1917 Ekim'i dün ve bugün olduğu gibi gelecekte de insanlığın en köklü ve en büyük dönüşümü olarak anılacaktır. Bugüne kadar, insanlar yüz binlerce yıl süren tarihinde bir çok defa dönüşümler yaşadı. Tarih, bu dönüşümlerle doludur. Köleliğin yıkılmasına yol açan büyük köle ayaklanmaları; feodal egemenliği yıkan burjuva devrimler, insanlığın yaşadığı çok önemli dönüşümlerdir. Ne var ki,

bugüne kadar oluşan dönüşümler, sınıflı toplumların yeni bir egemenliği ile sonuçlandılar. Bu devrimlerin hiç biri tarihi olanakları gereği sınıfları ortadan kaldıramazdı. Ekonomik, toplumsal ve tarihi koşullar, sınıfları ortadan kaldırmayı yalnızca proletaryaya tanıdı. Son sınıflı toplum olan kapitalist toplumun en ileri sınıfı olan proletarya, ancak tüm ezilenleri ezilmekten kurtararak; sınıfları ve sınıf ayrımlarını ortadan kaldırarak kurtulabilir. Proletaryanın kurtulması, bir sınıf olarak kendini de ortadan kaldırması olacaktır. Bu nedenlerle, yalnızca proletarya, tüm zamanların en köklü sloganını bayrağının üstüne yazmıştır: **"SINIFLARI ORTADAN KALDIRMAK!"** Çünkü yalnızca proletarya, doğası gereği sınıfları var eden özel mülkiyeti ve ekonomik koşulları ortadan kaldırılabılır. Sınıflar başlangıçta ekonomik yetersizlikten doğdular; ortadan kaldırılmaları da ekonomik refahla sağlanacaktır. Proletaryanın da amacı bu-

dur. Bunun için tüm üretim araçlarının ortak mülkiyetini sağlayacaktır. Ancak, toplumsal mülkiyet temelindeki ekonomik ilişkiler sonucu insanlar bayraklarının üstüne şunu yazacaklar: **"HERKESE GEREKSİNİMESİNE GÖRE!"** İnsanlar, komünizm sayesinde, ekonominin baskısından kurtulacak ve **ÖZGÜR OLACAKTIR.**

1917 Ekim'i ile maddi yaşama dönüşen Sosyalizm, çağımızın en köklü, en yaygın ve en etkin politik akımı oldu. Burjuva devrimlerle birlikte gelişen büyük burjuva ideallerin sınırlılığı çok kısa süre içinde ortaya çıktı. Burjuva devrimin bayrağının üstüne yazdığı ve uğruna bildireler yazdığı: **"Eşitlik, Kardeşlik, Özgürlük"** sloganları, burjuvazinin egemenlik koşullarında gerçek anlamını buldu. Burjuvazi **"EŞİTLİK"** kavramını; vatandaşların yasa karşısında biçimsel eşitliğine dönüştürdü. Vatandaşların yasa karşısındaki biçimsel eşitliği bile tam sağlanamadı. Burjuvazinin, demokrasinin en gelişmişisi olarak sunduğu Genel Oy bile uzun yıllar kadınlara tanınmadı. Kaldı ki, esas olan toplumsal yaşamdaki eşitsizlik; sınıflar ve sınıf ayrımına dayanan toplumsal düzendi. Biçimsel eşitliğe karşın, insanların toplumsal eşitsizliği en uç noktaya kadar götürüldü. İlkel



komünal toplumlarda büyük anlamı olan "ÖZGÜRLÜK" kavramı da burjuva anlamında başka öz kazandı. Burjuvazi için özgürlük, ücretli emekçilerin özgürce sömürülmesi ve ezilmesi; egemenler için ise, özgürce sömürü ve baskıya dayanan büyük servet birikimi demektir. "KARDEŞLİK" kavramı ise kiliselerde Papazların sömürü gıdası oldu. Burjuva ideallerinin tarihi sınırlılığı, tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı.

Proletaryanın Sosyalist ideali olan; "SINIFSIZ VE SÖMÜRÜSÜZ KOMÜNİST TOPLUM" ise uzun bir dönemi, bütün çağı boydan boya kapsayacak olan devrimci dönüşümlerle gerçekleşebilir. Ekonomik, toplumsal koşullar gün be gün bunun maddi temelini hazırlar. Sınıflar mücadelesi proletaryayı, proletarya diktatörlüğüne götürür. Proletarya, proletarya diktatörlüğüne dayanarak sınıfları ortadan kaldırır. Marx'ın bu ünlü materyalist tarih tezi, proletaryanın ideallerinin bir ütopya olmadığını, bizzat kapitalist toplumun gelişiminden çıkartıldığını; ancak kapitalizmin ve özel mülkiyetin ortadan kaldırılması ile gerçeklik olacağını gösteriyor. Ekim Devrimi, sosyalizmi tüm ezilen ve sömürülen emekçi kitlelerin ortak ideali haline getirdi. Bir milyanın üstünde insan, sosyalizm amacı için eylemden eyleme, devrimden devrim koştu. Böylece sosyalizm insanların büyük bir bölümünü etki-



leyen çağımızın en etkin politik akımı oldu, öyle kalmaya devam edecektir.

Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerde meydana gelen geri düşüş ve sosyalizmin kazanımlarının tahrip edilmesi eylemi karşısında; ezilen insanların büyük sosyalist idealinin de, tıpkı burjuva idealleri gibi, tarihi sınırlılığa sahip olduğunu düşünenler oldu. Materyalist tarih anlayışından yoksun olan bu düşünce biçimine sahip olanlar, Marx'ın "Kapitalizmi aşan gerçek harekete Komünizm diyoruz" sözünü de hiç anlamamışlardır. İnsanlık Ekim ile, kapitalizmi aşmış ve Komünizme doğru yol almıştır. Geriye düşüşler, zikzaklar, bu gerçek hareketi engelleyemez. Engels'in Komün'ün düşüşü karşısında söyledikleri öğretilerdir. Burjuvazi ne yaparsa yapsın yalnızca bizim için çalışmış olacaktır. Gerçekten öyle oldu. Komün, Ekim'le daha ileri düzeyde yeniden doğdu. Mesele tarihin akışı yönünde gitmektir. Leninistler, sosyalist ülkelerdeki olaylar karşısında şaşkınlığa düşmediler; olaylardan ve olaylara yol açan gelişmeleri çözümleyip, gelecek açısından ders çıkardılar.

Biz, karşı-devrimin, sosyalist ülkelerdeki egemenliğinin sınırlı olduğunu, geçici olduğunu söyledik. Sosyalizmin bu en zor döneminde yayınlarımızın üstüne şunu yazdık: **SOSYALİZM KAZANACAK!** Uzun süre bu konuda fazla bir şey söylemedik. Olayların pratikteki sonuçlarını izledik. Artık sorun sosyalist proletaryanın tavrına örgütlenmesine tüm kitleleri yeniden sosyalist idealler uğruna ayağa kaldırmasına bağlıdır. Geçen süre içinde, bu yönde değişim başladı. Gerçek komünist güçler, yenilmediklerini; tekrar tüm iktidarın emekçiler tarafından alınacağını gösteriyor. Bunun için daha alınması gereken epey yol var. İç mücadele kızışıyor. Bu defa, bütün dünyayı derinden sarsacak yeni gelişmeler kendini göstermeye başladı.

**PROLETER DEVRİMLER ÇAĞI
SÜRÜYOR!**

**YAŞASIN BÜYÜK EKİM
SOSYALİST DEVRİMİ!**

YAŞASIN SOSYALİZM!

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!

Zafer AYDIN



DEVRİMÇİ
TUTSAKLARIN
"MÜCADELE BİRLİĞİ"
DİRENİŞİ
ZAFERLE
TAÇLANDIRDI